

PEDRO CALDERÓN DE LA BARCA

ECHO IR NARCIZAS

Iš ispanų kalbos vertė

Aurelijus Katkevičius

VEIK JAI:

ECHO

NARCIZAS

FEBAS

SILVIJAS

ANT JAS

SILENAS

MÚZIKANTAI

LIRÍOP

LAURA

NIS

SIREN

SILVIJA

BATAS

PRITARIANTIEJI

Pirmoji diena

eina piemens drabužiais apsireng s Silvijas.

Silvijas

Aukštasis Arkadijos kalne, kurs keli tiesiai,
Dr siai dang berib savo kakt šviesi ,
Kilni didyb taip aukštai kyla virš vis –
Pap d miškuose, virš n virš debes .
Tavo p dos ir tavo garbanos tankios –
Roži tai kilimai ir žvaigžd ta padang ...

Iš kitos scenos pus s eina kitas jaunas piemuo – Febas.

Febas

Šitaip tu spindi, Arkadijos giria gražioji,
Spalvom ir atspalviais tik mirguliuoji,
Ir vis laik graži, žalia vis laik –
Žaluma ir liep , ir gruod nesibaigia,
O geguž – kar na tavo grožyb s,
Pavasaris visada – tavo kasdienyb .

Silvijus

Štai margi paukš iai dang lekia,
Atrodo jie lyg žied gyv kek s,
Jau spalvos prie spalv ia sud liotos,
Nus da ant šak žiedais spalvotais.

Febas

Štai avys ant kalno žali j šlait ,
Lyg muzika skamba bliovimas band ,
Atrodo jos prie kaln upelio skambaus
Tarsi skulpt ros iš sniego skaidraus.

Silvijus

At jo pagaliau diena man laimingiausia,
Tikiuosi, j s sveikinim aš sulauksti,
Nes Echo, nuostabiausia ši ia piemenait ,
Kuri šioj žem je šviesioji Saul mat ,
Ji vien dar sav j met rat baigia –
Žmogaus gyvenimo spalvino keli svaig .

Febas

Štai li desys mane aplanko pagaliau,
Ir su užuojauta pratarti privalau,
Kad Echo, savo nemarybe nusivylus

Dar vien savo met žiedo pyn
Jau baig . Nors buvo laim s jie pilniausi,
Prab go metai, ir malon s bus mažiau jau.

eina Batas.

Batas

Girios Arkadijos, kalne, aukštai iškil s,
Ir paukš iai danguje, avys, lankoj paskild ,
Pasveikinti dabar aš j s at jau ia,
O ir išreikšt užuojat pa i didžiausi .
Aš sveikinu, nes ia ši spalving švent
Mus Echo kvie ia pasitikt dar vien met ,
Visiems visiems ji dosniai žada kilniai
Iškelti puot – prašmatni , iškilming .
Na, o užuojauta – tod l, kad (nors tai ir skaudu)
Nebus kitos tokios puotos mažiausiai dar metus.

Febas

Ak, Silvijau!

Silvijas

Ak, Febai!

Batas

Ak, Batai!

Febas

Beproti, save tu kreiptis prat s?

Batas

Jei niekas kitas kreiptis nesiteikia –
K man daryt? Steb tis tik nereikia,

Laikai at jo sud tingi ir keisti be proto,
Ir sau kiekvienas pagarb privalo rodyt.

Febas

Kur, Silvijau, dabar eini tu?

Silvijus

Einu linksmai ir su džiaugsmu
ši šiaud trobel daili ,
Kuri apšvie ia saul meiliai.

Febas

Aš taip pat tenai keliauju,
Ir kai tave matau, pavyduliauju;
Štai meil mano temdo jau šeš lis,
Nes Echo tu taip pat simyl j s.

Silvijus

Bet kas gi daros ia, dangau –
Dar meil s nepatyr s, pavyd sutikau.

Batas

Kokie panaš s, bet vienodai melagingi
simyl j tampa, kai jie susitinka.

Febas

Kod l sakai tai?

Batas

Net jei nor iau
Tau atsakyt, vis tiek nesugeb iau.
Nes muzika šita ir skambios dainos
Mums sako – Echo jau ateina,

Ji piemenai tariai sveikina visur.

Silvijus

Ir aš jį sveikinsiu – tik virpančiu balsu,
Paskui aiškiau manasis nerimas prabilo.

Febas

O koks kilnus pavydas valstiečio šio širdy.

eina Muzikantai. Silenas, Antanas, Nisė, Sirenos ir Echo eina iš paskos.

Muzikantai

Laimingai met linkim Echo,
Puikiai, žaviai miškai dievaitei,
Jai laimės daug linki gegužė ir gegužė,
Žvaigždės ir saulė jai giesmę gieda.

Silvijus

Tavy matau aš, Echo gražioji,
Išminti tikrai, prigimtinė,
Grožiai skaisti ir ypatingi,
Tokio Arkadijoje nieks nežinojo.
Aušra uždaro jau blyškioji
Laiko šviesos tavosios žiedai,
Ir atspindžius aplinkui lieja,
Ir stebuklingai jinai žėri.

Jis su Muzikantais

Jai laimės daug linki gegužė ir gegužė,
Žvaigždės ir saulė jai giesmę gieda.

Febas

Esi pavasario skaistybė,

Tav s nestingdys žiemos šaltis,
Ir vasaros nealins karštis,
Tavosios žalumos grožyb
Mums vis spind s savo gyvybe,
Mirtis paliesti jos nesp ja,
Roži gležn neklamon ja,
Saul tekio jos palyt tos.

Jis ir Muzikantai

Jai laim s daug linki geguž ir g l s,
Žvaigžd s ir saul jai giesmes gieda.

Batas

Tikrai tau negaliu patarti
Gyventi tiek, klaida tai b t ,
Geriau jaunai kap kli ti
Nei pamažu, l tai susenti,
Tegul pro šal amžius slenka
Ir tavo grožio nepalie ia,
Te ir toliau jis skais iai švie ia
Spalv ir atspalvi prilietas...

Jis ir Muzikantai

Jai laim s daug linki geguž ir g l s,
Žvaigžd s ir saul jai giesmes gieda.

Echo

Aš esu labai laiminga,
Kad su manimi j s šven iat,
Ir – tai pripažinti tenka –
Džiaugsiuos, kad gyva, kaip linkit,
Kaip dainuoja šie aplinkui.
Bet aš vis d lto tur siu

Pasakyti, kad li d siu,
Nes kažkas keistai labai
Mano švent je dabar
Nieko nežada link ti.

Ant jas

Ar tu apie mane kalbi?
Esu piemuo, esu kaimietis,
O meil – ia ne man šnek ti.
Galiu kovot su žv rimis,
O ia esu lyg nebylys.
Tad d l tav s kalnus eisiu,
Nukausiu k – prie koj d siu,
Nors žodži man pristinga,
Darbais galiu b t reikalingas.
Aš savo žygiais tau atskleisiu.

Silenas

O gal kalbi ape mane?
Echo, d l man s tu skundies?
Toks r pestis mane užpl d s,
Kad negaliu visai prašnekt.
Netruko met daug prab gt
Nuo man labai sunki laik ,
Tod l juos gerbdamas turiu
B t sant rus, išstarti negaliu
Joki tau žodži deramai daili ,
Nedraskomas raud gaili .
Jau met dvylika pra jo,
Kai Liriop , dukra gražioji,
Iš sl nio dingo, nežinojau
Aš nuo tada, kur ji iš jo.
Štai šiandien metin s su jo.

Tad šiandien tu nesisteb ki,
Kad dailiai negaliu kalb ti –
Ši dien (ak koksai likimas!)
Kai tavo grož visi giria,
Nelaim s metines min siu.

Batas

Raudoti šiandien ia netinka.

Siren

Ir tavo li desiui keis iausiam
Mes dien šitoki neleisim
Džiaugsmu dalintis mums trukdyti.

Nis

Tegul saldi derm sugr žta
Gyventi v jy.

Echo

Dien toki ,
Kai b t tur iau paaukota
Jupiterio šventykloj, kuri slypi
Gelm j šito tankiausio miško.
Esu aš j s ia apstota,
Tod l dabar tai padarysiu,
Viena tikrai aš neišdr siu,
Bijau viena tenai aš l sti,
Nes slepiasi baisus žv ris ten –
Kalno miškuos.

Febas

Esu aš tikras,
Tai užduotis sunki tikriausiai –

Per miško tankm žengt tamsiausi ,
Kur slypi šventykla didinga,
Ir sienos storos jos, galingos
Kelia skliautus link saul s – aukštin.
Eime kartu, visi pad sim tau –
Net ir didžiausios pa ios kli tys
veiktos meil s gali b ti.

Silvijas

Tikrai, ir aš taip pat sakau.

Batas

Aš – ne, nes eit neprivatau,
Kur monstras slepiasi užkeiktas,
Jis tenai g sdino ir vaik s
Ir žmones m s , ir bandas.

Siren

V l skamba muzika, dabar
ia piemen neliks. Mes eisim
Visi kartu.

Silvijas

Ir aš taip pat
Keliaut šventyklon ton nor siu,
Malon s aš tenai tik siuos.

Nis

Prat skit malonias kalbas.

Febas

Ak, dieviškoji Echo, kas
Išk st tavo atšiaurum !

Silvijas

Kas gaut tavo palankum !

Echo

Kas gali taip mane myl ti!

Silenas

Nelieju ašaros tek ti!

Batas

Kas nepajust to baisumo!

Muzikantai

Laiming met linkim Echo,
Puikiai, žaviai mišk dievaitei,
Jai laim s daug linki geguž ir g l s,
Žvaigžd s ir saul jai giesm gieda.

Visi išeina. eina Liriop ir Narcizas, apsigob s kailiais. Liriop turi lank ir str les.

Liriop

Tu negali praeiti ia.

Narcizas

Kod l mane tu nori sulaikyti,
Kai paukš iai, iulbantys aplink,
Melodij nuostabi išvingiuoja,
Kurios nesu gird j s niekada?
Ji pastveria mane ir neša
Tolyn, aukštyn. Aš niekada
Toki bals nesu gird j s,
Nors paukš i taip dažnai klausiau

Kiekvien ryt saulei kylant.

Liriop

Balsai, kuriuos dabar gird jai,
Ne paukš i ankstyv giesm ,
Kaip tu manai.

Narcizas

O kas tai, mama?

Liriop

Tau neder t to žinoti,
Likimas tau taip pažad jo –
Balsai pavoj did kelia.

Narcizas

Kok pavoj ? Pats didžiausias
Man b t j nebegird ti.
Man leiski eit bals t link,
Jie skamba švelniai, subtiliai,
Tiek atspalvi gali gird ti,
Melodijoj, užg stan ioj iš l to.

Jis ir Muzikantai

Laiming met linkim Echo,
Puikiai, žaviai mišk dievaitei...

Liriop

šal .

J jausmas pastveria ir neša,
Ir jis kartoja tai, k girdi.

Jis ir Muzikantai

Jai laim s daug linki geguž ir g l s,
Žvaigžd s ir saul jai giesm gieda.

Liriop

Tiek met niekaip neišdr so
N vienas vieton šion žengti,
Takais slappingais ia praeiti,
Dabar – su muzika keliauja!

Narcizas

O mano motina, tu leiski
Mane pas juos.

Liriop

Sustoki!

Narcizas

Leisk.
Aš negaliu sav s sutramdyt,
Kai juos dainuojant v l girdžiu.

Jis ir Muzikantai

Jai laim s daug linki geguž ir g l s,
Žvaigžd s ir saul jai giesm gieda.

Liriop

Ar nežinai, kad nevalia tau
Žengti toliau, nei žymi ši uola,
Tamsi riba, kuri uždengia
Pilkus šeš lius šito urvo,
Kur mes gyvenome abudu?
Kod l tu ketini sulaužyt
Taisykles, mano nustatytas,

statymus, kuriuos skelbiau?

Narcizas

Kadangi štai šita naujiena
Man, mama, suteik leidim .
N ra taip, kad nor iau vien tik
Taisykles laužyti ir jas paneigti,
Aš tiktai noriu visk aiškiai
Tau pasakyt. Man s tu išklausk.
Aš nuo šitos uolos virš n s,
Nuo šios ribos, iki kurios tu man
Ateiti leidai, esu daug mat s
Gamtos didingos vairi
Stebukl . Štai vien dien
Virš g brio t rud kaln
Aš paukšt pama iau, o ji yra
Daugyb s paukš i karalien –
Taip išdidi jinai gyvena
Ir taip aukštai pakyla ji.
Ir ji savo žaliam lizde,
Jis žol mis, šiaudais išklotas,
Ji savo glob paukštelius,
Ir juos visus snapu maitino,
Beplunksniai buvo jie, maži,
Bet vos išdygo plunksnos jiems,
Vos tik sparnai j sutvirt jo,
Tuo pat švelnumas jos pradingo,
Ir ji griežtai savuosius paukštelius
Iš lizdo met , kad nuo šiol
Gyvenimas juos mokyt ,
Ir mokytoja tapt b tinyb .
O tarp štai t dviej uol
(Ten ir dabar dar juodas urvas)

Vieniša li t išaugino
Ant kaili visoki žv ri
Li tuk b r , jinai tuomet
Sutramdžiusi sav j krauj
Maitino juos, kol tie mažyliai
Taip sutvirt jo, kad jinai
Išvar juos iš jaukaus guolio,
Jais r pindamasi iš tolo,
Kad patys sužinoti sug b t ,
Kok jiems paveld paliko.
Jei li t ir galinga paukšt
Maitint nustoja ir iš lizdo meta
Savo vaikus, kad patys jie
Be motin gyvent išmoks –
Kod lgi tu, reg dama, kad man
Sparnai išaugo, sutvirt jo
Protas, o dvasia manoji
Jaunyst s genama aukštyn –
Kod l man s tu nepaleidi?
Argi pati nepasakojai man,
Koksai pasaulis už šit kaln ,
Kokie namai ten vietoje urv ,
Kitokie žmon s, ne šiurkštuoliai,
Kitur gyvena, ne miškuos.
Kod l nesuteiki man, motin,
Laisv s ir atimi tu iš man s
T dovan , kuri suteikia
Vaikams ir paukštis, ir žv ris,
T paveld , dangus kur dav
Visiems šioj žem j gimusiems.

Liriop

Tai, k kalbi dabar, Narcizai,

Mane nuli dino labai,
Verti mane tau atsakyti
tavo klausimus, abejones.
Tai padarysiu, tik ne dabar,
Nes noriu iki saulei nusileidžiant
Medžiokl n eit ir maisto tau
Surast. Kai pas tave sugr šiu,
Tau apsakysiu, kiek pavoj
Tavasis grožis gali kelti,
Ir priežastis, kod l tave
Taip auginau, kad sužinotum,
Ir kad suprastum pagaliau,
Save apsaugoti išmoktum.
Ir tiktai vieno aš prašau
Bei ašaras sav sias lieju –
Iš vietos šios tu niekur neik,
Kol aš v l pas tave sugr šiu.

Narcizas

Tau pažadu su s lyga viena –
Jei tiktai v lei neišgirsiu
To skamban io toliausiai balso,
Viliojan io ir gundan io mane,
Kur gird jau. Jau nebegal siu
Daugiau nesekti paskui j ,
Jei v l išgirsiu, kaip kartojas,
Kaip skamba švelniai ir maloniai...

Jis ir Muzikantai

Laiming met linkim Echo,
Puikiai, žaviai mišk dievaitei...

Išeina.

Liriop

Štai ta diena, kurios bijojau,
Kuri privers mane atskleisti
Narcizui tai, ką žada žvaigždės,
Ir mano vis keli apsakyti.
Dievai, palaiminkite šiandien
Aštirusius antgalius strėli, ,
Dar niekada nebuvo taip svarbu
Man kuo greičiau ir vis labiau sugrįžti.

Išeina pro vienas duris, pro kitas eina Ant jas su ietimi.

Ant jas

Kaip tik ši diena, kai norėjau
Medžioti aš ilgai ir uoliai,
Taip rasti ir nesugebėjau
Aš jokio grobio, nors perėjau
Kelis kartus šis žalynas
Tankiausio pomiškio klaidaus,
Kur niekada turbūt nebuvo
Niekieno patsako žmogaus.
Aš negaliu sugrįžti slėn
Taip nieko ir nesumedžiojau,
Ir grobio Echo neatnešti,
To atėjau.

Sugrįžta Liriop .

Liriop

Ir net bailus
Zuikelis šiandien neprabėga,
Nepurpteli mažutė kurapka.

Tu niekuomet nerasi grobio,
Kai šitaip uoliai ieškai jo
Miškuos.

Ant jas

Už štai an šak
Gird ti triukšmas.

Liriop

Aš tenai
Tarp lap triukšm išgirdau.

Ant jas

Tegul ten slepias kas tik nori,
Savosios ieties ašmenis aštrius
Išmaudysiu aš kraujyje karštam.

Liriop

Kad ir kas tenai slyp t
Suteps jo kraujas antgalius str li ...
Bet ten yra žmogus. Ak ne!
Nešauk, sustoki ir palauki.

Ant jas

Gerai, kad man išgirst pavyko,
Kad skamba balsas ia žmogaus,
Ištar s tuo žodžius, tik taip
Aš sp jau rankos most sustabdyti.

Liriop

O man pavyko pasteb ti,
Kad ia žmogus š š liuos slepias,
Tod l susp jau nepaleisti

Str l s greitos iš savo lanko.

Ant jas

Kas tu esi, žmogau-žv rie?

Liriop

Esu nežinomas žv ris,
Gyvenantis šiuose kalnuos,
Daugiau nesužinosi nieko,
Tad pasitrauki, gr žk atgal,
Nes jeigu žengsi dar bent žingsn ,
Iš mano str lin s ištrauktos
L ks kr tin tavo str l s,
Ir bus tos str l s tokios greitos,
Kad niekas j nesulaikys.

Ant jas

Jeigu ženklai man nemeluoja,
Tave atpažinau iš j –
Esi tasai stebuklas giri ,
Kurio apylink se bijo.
Ir nors man gresia netgi dvi
ia mirtys, taip atrodo man –
Viena nuo antgali str li ,
Kita nuo to, kaip tu atrodai,
Tik aš mir i neišsig siu,
Kadangi ketinu dabar
Ne tik tave, keista pabaisa,
Aš nugal t, veikt, su iupti,
Bet ir gabentis su savim.
Vienai mergelei pažad jau
Su iupti auk kalnuose –
Ir bus teisinga jai prie koj

Tave kaip auk man atvesti.

Liriop

Nepulki stačia galva tik
Tu vykdyt pažado, gyvybe
Rizikuoji.

Ant jas

Nebegaliu
To nedaryt.

Liriop

Gerai dar pagalvok,
Nes gali tekti tau pasigailoti.

Ant jas

Niekas nėra, kas sustabyt pajęgt
Mane.

Liriop

Bet rizikuoji tu sava
Gyvybe.

Ant jas

Tai ko tu lauki?
Šauk.

Liriop

Jau šaunu. Betgi, o dangau!
Per daug aš troškau šviesos
Galingai tave paleisti,
Ir traukti lanko manojo tempo .

Ant jas

Be abejon s, jau matau aš,
Kad pergals šitos nor jo
Patys dievai.

Liriop

Tu nugal jai,
Nes suklopau, ne kad esi stiprus,
K sni t kstan ius draskysiu
Tave, ir antr kart nenugal si.

Jie pradeda kautis.

Ant jas

Tu nežinai, su kuo dabar
Kovoji. Net jeigu b tum
Šituos kalnuos gimusi li t ,
Palaušiu tavo išdidum .

Liriop

Ak, vargas man! Aš nugal ta.
Dabar, kai tavo valioje esu,
Man s vienos tu negabenk,
Ir leisk su savimi man vestis
Savo gyvyb s antr pus .
Narcizai!

Ant jas

L p nepraverk.
Nešauki nieko pagalb ,
Tegul tave kas nori gina,
Jis pergals man neatims.

Liriop

Narcizai!

Ant jas

Nutilk greičiau!

Jie vėl kovodami išeina, eina Narcizas.

Narcizas

Aš motinos girdėjau balsą,
Ji graudžiai ir liūdnai dejavo,
Mane ji kvietė. Jeigu pati
sak nesitraukt iš urvo
Niekur, kodėl dabar ji šaukia?

Liriop gird ti tolimoje.

Liriop

Sudie, Narcizai! Jau likimas
Mus išskiria.

Narcizas

Kas aš girdžiu?
Kam, motin, palieki mane?
Šauki mane iš tolimos,
Aš nežinau, kur tu esi,
Nejau lemtis išplėšt nusprend
Tave iš mano meilės lauko?
Tą dieną, kai tavęs taip laukiau
Kantrus ir sielos nuolankios,
Nes vis tik jaus sužinoti,
Kas aš esu, kodėl neleidi
Pažinti laisvę. Bet girdžiu

Tik tavo bals , o ir šis
Vis silpsta, kadangi v jas
Tavo žodžius nusineša.

Liriop toluomoje.

Liriop

Sudie, Narcizai!

Narcizas

Vargas man!
K man daryt šiuose kalnuos
Vienam, jei aš net nežinau,
Kas toks esu, ir kaip gyvent
prat žmon s, juk tu išmokei
Mane tiktai kalb t kaip jie.
Bet net ir tai aš tau atleisiu
Dabar, juk niekaip nepad s man
Palengvinti vargus dejon s,
Paguodos nesuteiks man skundai.
Geroji motina ir ponija,
Sugr šk, sugr žki pas mane,
Neb k tokia žiauri ir nepalik
Gyventi tarp šit uol ,
Draugauti su kamienais medži ,
Žv rim laukiniais ir šiurkštuoliais.
Kuo aš tave supykdžiau taip,
Kad šitokiu b du keis iausiu
Tu pradingai? Nejau negyvenau
Aš visuomet klausydamas tav s?
Nejau žinau daugiau, nei tu
Nor jai, motin, kad žino iau?
Taigi, kod l tu taip mane baudi,

Kod I toks nuosprendis žiaurus?
O varge! K darysiu? Balsas
Skamb jo iš tenai. Aš paskui
J keliausiu, neabejoju net,
Kad mano ašaros j sulaikys.
Pirmyn, atod siai, skub kit,
Sakykite, kad atskuba rauda,
Kuri akimirkai j sustabdys,
Suminkštins šird , sulaikys j .
Bet, deja, aš nežinau visai,
Ar keli pasirinksiu ger ,
Kuria kryptim man eiti reik,
Iš urvo pirm kart išlindau –
Ir nežinau, aš klystu ar teisuus.
Dievai, žingsnius manus nukreipkit,
Dangau, palengvink mano skausm ,
Jausmus manus nuskaidrink, saule,
Išaštrinkit mintis man, žvaigžd s,
J s, žv rys – sielvartaukit su manim,
Dejones mano atkartokit, paukš iai,
Atverkite kelius, kalnai, man,
Parodykit man tak , medžiai,
Nelaimingasis štai, kur
Paliko motina tikroji,
Teisinga bus, jei j apgins
Dievai, dangus, žvaigžd s ir Saul ,
Ir žv rys, paukš iai bei kalnai,
Miškai, uolynai ir kamienai.

*Iš eina. Šventyklos kiemas. eina Febas, Silvija, sikib juost , Silenas, Muzikantai, juos
prilaiko Echo. Paskui eina Laura, Siren ir Libija.*

Febas

Grečiau neteksiu aš gyvybės
Neįjuost atiduosiu.

Echo

Pažiūrėk –
Štai aš esu.

Silvijus

Tavo grožybe,
Atleisk man, bet nesutiksiu
Aš šito kaspino paleisti,
Juk kai jisai nukrito žemėn
Tau išplauk, buvau tenai
Ir paaišpau aš j pirmasis,
Iš karto progia pamatysiu.

Febas

Juk meilės niekad nesulaukt
Tas, kuris bandys dėl josios kautis.
Nors suaišpau j ne iš karto,
Vis tiek turėsiu.

Batas

Tau neatrodo?..

Febas

Kas?

Batas

Kad šitaip va netinka –
Dėl kaspino, kursai skatik
Gal dvidešimt išvis kainuoja
Už sieksnėtik, šitaip kariauti?..

Silenas

Abudu kaltinot mane,
Kad r pesty baigiu pask st,
Skaud ti man negali liautis,
Sakydami – diena ne ta,
Kai dera ašaras mums berti,
Kod l tad norite paversti
T džiaugsm li desio g la,
Te ir toliau jis mus palydi.

Silvijus

Kad ir kokia b t proga,
Bet net ir didesnes kovas
Pateisint galima pavydu.

Echo

Klausykite man s abu,
Užuot ia bar si piktai.
Jei kaspin , jis mano štai,
Taip vertinate judu,
Sutikite, visai netinka,
J šitaip garbint, net graudu man,
Nes tai ne ženklas palankumo,
Jei dav j jums v jo pinkl s,
Iš mano garban išrov .
Aš apie meil nieko nežinau,
Bet dovan – jau supratau –
teikt žmogus privalo noriai.
Jei jos aš nedaviau laisvai,
Malone to negalima laikyti;
Geriau man j tuojau gr žinkit,
V liau bandysiu j teikt,

Tam, kam nor siu dovanot,
Ir jis teis tai j tur s.

Febas

Bijau, sulaukt man neišeis
Jau niekad laim s šitokios,
Bet kaspin tau gr žinu.

Atiduoda j jai.

Silvijus

Ir aš taip pat, nors nežinau,
Ar kada nors gal siu tau
Pagarbiai lenktis su geismu.

Batas

Jei kaspin gr žina tau –
Tai tik tod l, kad j teiktum
Tam, kurs vertas j tur ti,
Vadinas, man, kaip supratau.

Silenas

Esi tu vertas?

Batas

Kod l ne aš?
Nuspr sti nesunku iš karto,
Jei tik šiam teiginiui pritart
Visi, kaip pritariu aš pats.

Silvijus

Dabar, kai tu jau atgavai
Šit vaivorykšt spalving ,

Kuri žib jo mums žavingai
Lyg v jo šveln s apžavai,
Aš noriu paprašyt labai,
Gražiausioji, kad žod tart
Ties tum tu. Ir ia paskelbtum,
Kur iš mudviej renkiesi,
Kaip pažad jai.

Febas

Neskub ki
Tu greitai spr st. Ir atsižvelki,
Kad jeigu j tau gr žinau,
Tai tik d l to, kad negal jau
Tau nepaklust, ne kad tik jau,
Jog taip nusipelnysiu tau.
Ir štai k aš dabar manau –
Tu niekam jo, prašau, neteiki,
Nes kan ios mano nesibaigia
Ir meil j lieku nelaimingas,
Ir net bijau, kad jau pradingo
Viltis, kurios man nebelieka.

Silvijus

Ir aš jo negal jau pasilikti,
Nes buvo mano toks troškimas –
Parodyt, koks skaudus likimas,
Didesn b t neviltis,
Jei abejoni apsupty
Tur iau mirt. Nes aš manau –
Nuogas tik jimas geriau,
Nei dovana nusivylimo,
Mirtis nuo jo nebus likimas,
Nuo abejoni mirti privalau.

Febas

Nusivylimas mums brangus
Ir abejon . Ir trokšti tos
Aš negaliu sau laim s nelauktos,
Kuri man dovanotum tu,
Tad abejon j gyvenu
Mieliau nei b iau nevilty,
Nes nelaimingoje b ty
Man neatrodo taip skausminga
B t abejon je laimingam,
Negu tikram nelaim j likt.

Silvijas

Nemyli tas, kuris apgaul j
Paguodos laukia, damos tyliai
Meil s netrokšta.

Febas

Mažiau dar myli
Tas, kam apgaul rodos baugiai.

Silvijas

Kai abejoji – keistai skauda.

Febas

Aš skausm t patirti noriu.

Silvijas

Ne meil tai – trokšt abejon s.

Febas

Ne meil tai – nor t žinoti.

Silvijas

Bet aš nenoriu abejoti.

Febas

O aš žinojimo nenoriu.

Echo

Jūs sakote, kad mane mylit,

Ir jūs mane tylėti kviečiate,

O aš šiam abejoni spiešiuj

Abudu jus turiu sulyginti.

šal.

Duok, aklas dieve, man gudrybų,

Kad ir dabar aš sugebėčiau

Kartu prabilti ir tylėti.

Kartu tylėti ir garsas skleisis.

Aš kaspin tik tam teiksiu,

Kuris galės dailiau mylėti.

Febas

Aš sulygas šitas priimsiu,

Ir jos, tikiuosi, man padės

Ir gal suteikti net galėt

Sparnus manajai vilčiai.

Aš puoselėsiu šitą mintį –

Netrokštu aš garbą sau gauti,

Mano lemtis – tiesiog tarnauti,

Aš dar galiu vilties turėti,

Neskirta man lemties žibėti,

Tik būtų šalia ir kantriai laukti.

Silvijas

Aš negaliu t s lyg priimti,
Nes jeigu laim s tiek tur iau,
Kad mylimai tarnaut gal iau,
Tai, k jau iu, noriai dalin iau.
Juk meilei tobulai netinka
Sl pt nieko. Toks esu, žinau,
Tod l ši s lyg bijau,
Mano širdis ištikimoji
Nieko daugiau nedovanos tau,
Ko nepadar ši ia jau.

eina Ant jas ir Liriop .

Ant jas

Echo gražioji, kuriai dangus
Šitok gaus dav krait ,
Mergait s žavios, piemenai iai,
Žiedai Arkadijos lank ,
Daugiau jums nebebus baisu,
Pabaisos nebijot gal sit,
Siaube nuo jo daugiau neb gsit
Vos tik pamat , nes antai
Suklupus, nusižeminus jinai
Lenkiasi Echo koj glamon ti.
kalnus jos vardu jau,
Ir žv r sutikau kalnuos,
Ne kad steb tum t s juo
J ši ia aš atgabenau,
Ne kad ži r tum t, kiek daug
Jo k n dengian i plauk ,
Ir kaip nuo žingsni jo sunki
Sudreba žem . Turit išgirst –
Kaip mes jis kalba, turi jis

Bals žmogaus. Tai nuostabu.
Su juo kalbokit, jo ir klauskit,
Jis sugebės jums atsakyti.

Echo

Kalbėt jei moki, mums sakyki,
Kas tu esi, žiauri pabaisa?

Febas

Ar tu jauti tū siaubo siausmą,
Esi vergijoj – atsakyki.

Silvijus

Kokios rėšies esi bityb ?

Silnas

Ar tu žinai, kur atsidėrei?

Liriop

Daugiau aš negaliu tylėti.
Tad išklausykite mane.
Aš, piemenys Arkadijos,
Nesu, kaip jūs pamanėte,
Pabaisa neprotinga, tik esu
Nelaimingiausia moteris.
Taliau didžiausia neteisybė
Tai bėgti, jei manytumėte,
Kad vien tik tai pabaisa būtų
Likimas nuo gimimo lėmė.
Šie slėniai, visada pilni
Spalvų ir atspalvių visokių,
Težinantys visus metus
Tik vienim nes – balandžio,

Pirmasis buvo man lopšys.
Atrod krištolin žydruma –
Manasis kapas, ne lopšys,
Tuomet jau įausi šitaip aš!
Skaistumas ir jaunystė mano
Pradėjo dar tikrai atrasti
Aušroms pirmosioms vos išaušus
Malon žaves gamtos,
Bet tuo pačiu metu pradėjo
Atrast (jis leiskite man tai
Išstart), jog dar dangus nematė,
Kad grožis susilauktų laimės.
Zefyras, tas žavus jaunuolis
(sėnus švelniausio vėjo,
Iš vardo sprendžiant, o jo tėvas
Turėjo irgi taip vadintis),
Mane pamatė kartą pievoj
Ir jis mane simylėjo,
Ir apie jausmą savo man
Jis pagarbiai suprasti leido,
Raudonis skruostė jam atsakė –
Tylėjo balsas, bet skambėjo „Taip“.
Tuomet jis tapo man šešėliu,
O aš tuomet tapau šviesa jam,
Bet aš galėjau tik nudeginti,
O jis tik sekė iš paskos.
Kiek kartų jis, ak šitiek kart
– Aš tai mačiau – aukojo vėjams
Atodsi šimtą šimtų,
Tiekstančius ašarų praliejus,
Bet negalėjo niekaip kaltas
Ir dildė atkaklaus uolumo
veikt kratinus mano šarvą,

O šioji buvo deimantin
Ir šird saugojo nuo sm gi
Net šito kalto ir šios dild s.
simyl j s, nusivyl s
Ir negal damas sulaukt
jausm atsako, kan i
patyr s ir sunki jausm ,
jis vien vakar , kai pievon
aš išginiau pasiganyti
balt aveli ir riuk
band , o jie straks jo
ir džiaug si ištr k laisv n,
at jo pas mane. Zefyras
Prigludo prie man s apgl b s –
Geben taip prie sienos glaudžias,
O vynuog prie guobos šliejas –
Ir tar : „Ko negal jo
Gaut pagarba kuklioji,
T prievart dabar paims.“
Ir t akimirk – ak, varge –
Vakaris v jas mus abu
Pa iupo, švelniai apkabino
Ir kel ligi debes ,
Kur aš skridau, nors be sparn .
Tai buvo t vas jo, matyti
S nui, bemirštan iam iš meil s,
Savuosis jis atidav sparnus.
Kokia žiauri jo atjauta!
Ar mat meil toki kas,
Šitoki keist , kai abu mes
L k m dangum apsikabin
Nelyg bailioji putpel ,
Pakliuvusi vanago nagus,

Lyg gerv sakalo gl by.
Pažvelgus apa ion, žem –
O ji toliausiai po mumis –
Aš vos nenualpau, tuomet
Akis užmerkiau, prigludau
Prie išdaviko s naus v jo.
Koksai niekingas veiksmas šis,
Kai b tinyb spaudžia mus,
O ne jausmai patraukia širdis.
Tuomet jis nešdamas mane
Tarytum burlaivis sparnuotas
Šitoj virš n j nusileido,
Kuri didingu savo svoriu
Per amžius atkakliai vis spaudžia
Š vis melsvo turkio gaubl .
Šio kalno gelm se yra
Tamsiausias urvas, o tenai –
Jo tuš ioje, skambioj erdv j
Mano neš jas nusileido,
Prie jo j pasitikdamas pri jo
Kažin koksai senolis žilas.
V liau atskleisiu, kas jis toks,
Dabar svarbiausia pasakyti,
Kad jis tenai tepasirod
Tiktai pateisint išdavyst ,
Pridengti meil s pažadais,
Ir tai, kas sukelia mums pykt ,
Vadinti tiktai pagarba.
Labai prašau mane suprasti
Ir g dai leiskit nutyl ti
Tai, ko nor dami suvokti
Visai neturime gird ti.
Kas patik t gal jo, kad keista

Meil s pradžia mums pažad jo
Pabaig greit ? O kas gim
Tur s netrukus ir numirti?
J s patik kit – vos tik papuošta
Jazmino balto kar na
Sutikti aušr iš jau
(ir nežinia – juoktis ar verkt),
Iš mano gl bio jis pradingo,
Daugiau Zefyro nema iau.
Ko laukti galime iš apgaviko,
Jei elgias šitaip tas, kurs myli?
Ir aš to vargano senolio
Valioje likau... Dabar klausykit
Dar atidžiau, kadangi aš
Papasakosiu jums dar vien
Keist dalyk . Tiresijas –
Šitaip vadinosi senolis –
Buvo protingas magas, dažnai
Gird jot apie j , juk sako,
Kad savo mokslu sugeb jo
Dievus užtemdyt, o be to,
Jis savo stebuklingoj knygoj
Vienuolikos safyro lap
Daug paslap i išskait ,
Daug kart aš reg jau, kaip
Miglot ateit jis mat
Ir persp jo d l to, kas bus.
Kiek kart jis užtemd saul ,
Tuomet, kai buvo ji zenite,
Kiek kart privert j šviesti,
Kai atsidurdavo nadyre!
Kiek kart balt j m nul
Ma iau aprenģiant j raudonai,

O toliuos spindinias žvaigždes –
Gryniausiuoju Ofyro auksu!
Prilygti jis Jupiteriui nor jo,
Tod I tasai kalin s kalne j
Ir visiškai apakin s paliko.
Ir aš buvau tenai belaisv ,
kalinta, apakinta taip pat,
Gyvenimo neken ianti,
Ir j s pajuskit mano skausm –
Gal sugeb sit pagail ti.
Tiktai vienintelis dalykas
Vienatv je mane vis guod –
Kad sugeb jau mokslo jo
Kažkiek ir aš dar pasisemti,
Pirmiausia moksluose gamtos,
juos aš, pasirodo, ir pati
Buvau palinkus. N r akmens,
G l s, žol s ar lapo, kursai
Bandyt savo prigimt paneigt.
Ta iau ne apie tai dabar.
Diena išaušo, kai tas senis
Kaul tas man pasak taip:
„Manasis mokslas man parod ,
Kad baig si man skirtas laikas,
Išleisiu kvap , šiandien bus
Diena, kada tur siu mirti.
Aš neturiu k tau palikti,
Mano mieloji palydove
Likimo šitame kely,
Tik viena noriu pasakyti:
Esi n š ia ir pagimdysi
Berniuk graž nuostabiai.
Jo balsas, išvaizdos jo grožis

Priartins jojo pabaig
Iš neapykantos ir meilės.
Ji saugok nuo kitų akių.
Matydama, kaip išsipildo
Jo pranašystės, nes sėnus
Man gimė nuostabus tikrai,
Aš patikėjau žodžiais jo visais
Ir oloje toje pasilikau,
Nė žingsnio nežengiau iš jos,
Narciz saugojau kasdien
Nuo gresiančių pavojų,
Auginau neleisdama žinot
Arba atrast nors kiek daugiau,
Nei aš norėjau jam atskleisti,
Aš jį užauginau viena,
Nematant svetimo žmogaus,
Pažino vien tik mane.
Dėl priežasties šitos mane
Matydami per kalnus bėgant
Dažnai taip piemenys bijojo
Manydami, kad aš – pabaisa.
Bet jeigu jau dangus panoro,
Kad paslaptys būtų atvertos,
Kai šis jaunuolis nugalėjo,
Visi keliaukit su manim
Mano sėnaus, jam būtina
Reikia gyventi su jumis.
Be to, skirtasis jam likimas
Jau pradeda pasiekti jį.
Neabejoju, kad pribais
Jis skausmas, jei man sėnebus.
Ir kad tik tumsa manim,
Tais žodžiais, kuriuos aš kalbėjau,

Gird jot, kaip išd s iau jums
Gyvenimo istorij ,
Ir ia tarp j s yra vienas,
Kurs dar prisimena mane.
Aš per likimo neramias
Bangas vis skriejau,
Kent jau šitokius vargus,
Netylan iam trimitui
Skrajos šlov s daviau
Aš tiek prog prabilt,
Teatre aš dideliam pasaulio
Buvau tragedija juokinga.
Esu aš pavyzdys kan ios,
Jausm skaudži j epilogas,
Atod si , dejoni ir raud
Nesuskai iuojama daugyb ,
Sileno aš esu dukra,
Nelaimingoji Liriop .

Silenas

Ak, mano dukra, mano siela!
Leisk t kstant ir vien kart
Tave man apkabint. Esu
Silenas, aš nusipelniau,
Kad ta, kuri jau apraudojau,
Gyva, galiu j apkabinti,
Ateik, mirtie, nebeturiu
D I ko daugiau gyventi žem j.

Liriop

Kukli esu prie tavo koj ,
Nors g da slegia vis mane,
Neleidžia ji pajusti man

Susitikimo viso džiaugsmo.

Echo

Man leiskite jus apkabinti
Ir pasidžiaugti su jumis.

Febas

Dabar tyla iškalbingesn
Nei galimi ištarti žodžiai.

Silvijus

Gražiai grįžti tu, Liriopie,
Ši maloni mūsų draugė .

Batas

Kol tu iš vis savo kaili
Neišsinersi pagaliau,
Tavo s tikrai neapkabinsiu.

Ant jas

Sukm tikrai mane aplank ,
Kad tok džiaugsm sugeb jau
Mūsų slėn aš atnešt.

Liriop

O dar didesnis bus, kai mes
Visi kartu pas s eisim,
Ten, kur gamta išmintingoji
Atskleidžia savo tobulumą .
Eime kartu urv , kur
Jis laukia. Pamatysite tenai
Neapdorot deimant ,
Dar nenugludint rubin .

Išeina.

Silenas

Mus vesk, manoji Liriope.

Echo

Visi mes turime kartu

Ten eit.

Febas

Kas nenor t

Matyt, kaip baigsis visa tai.

Batas

Bet jei negalima pasitik t

Net ir romiausia moterim,

Tai k kalb ti apie šit ,

Atrodan i nelyg žv ris.

Silvijas

Eikim visi.

Visi

Eikim visi.

Liriop

Paskui mane visi, eime.

Narcizai, neli d k, kad n r

Man s šalia, aš jau einu.

Antroji diena

Visi išeina iš šventyklos, kur baigsi pirmoji diena.

Liriop

Aš nelaiminga.

Febas

Paklausyk.

Silenas

Palauki.

Nis

Pažiūrėk.

Antjas

Susikaupk.

Siren

Ir pamastyki.

Liriop

Nerasiu aš paguodos niekur,

Mane dabar viena ištiko

Nauja nelaimė netikėtai –

Urve Narcizo neregėti,

Jis niekada jo nepaliko,

Tik šiandien jis laukan iš jo,

Ir jau galvoju, kad jis miręs,

Narcizai, ak, mano Narcizai,

Tušiai aš dangui skundus lieju.

Aš atjaučia per vėlai,

Todėl pradingo jis iš urvo,

Tarytum niekad ten nebuvęs –
Tie atsargumo apžavai.

Ant jas

Tik nesijaudink, jis tikrai
Kur nors prie kalno šio yra,
Aš jį padėsiu tau surast.

Visi

Eisim visi.

Liriop

Kokia itin
Žiauri yra lemtis mana.
Narcizai! Aš esu mirtinga.

Silenas

O dievai! Kada džiaugsminga
Ateis pas mus jau valanda.

Silvijus

Po kalnus vaikščiuosim, žiūrėsime
Ir šauksime jį visam kalne,
Jis atsilieps tikrai.

Liriop

Na ne.
Jei šitaip jį ieškot pradėsime,
Jis, niekada žmonėms nematęs,
Nutars tikriausiai pasislėpti,
Ir balsus neatsiliepti.
Bet paklausykite, kaip išmąstė
Manasis protas. Kad ieškoti

M s prad t , reikia mums
B ti gudriems.

Visi

Ir kas tai bus?

Liriop

N ra pasaulyje kitokio
Dalyko, kursai j patraukt
Kaip muzikos garsai. O ia
Pasidalinti galim mes,
Dainuodami link kalno traukim
Visi po du.

Febas

Su Laura aš.
Ši kalno dal apži r siu.

Silvijas

O mes girait s šios pav sy
leškosim su Sirene dviese.

Ant jas

O aš su Silvija užkopti
Virš n n greitai pabandysiu.

Silenas

Pad ti Echo aš išdr siu
veikti sielvart bet kok .

Batas

Ir aš su Nise prival siu
žengt tankumyn tok .

Ir nors dainuojame prastokai,
D I Echo bent pastaugt gal sim.

Liriop

Draugijos savo aš nelauksiu,
Visur bandysiu jo ieškoti.
Dabar visi kartu dainuokit,
Narcizo vard garsiai šaukit.

Laura

Dainuoja.

Ir suskamba kaln šlatai balsu manuoju,
Upeliai, g I s, apie Narciz man kalb kit.

Nis

Dainuoja.

O mano balsas miškui neša skamb džiaugsm ,
Apie Narciz man prabilkit, g I s ir upeliai.

Siren

Dainuoja.

O mano balsas skamba net pa ioj virš n j,
Apie Narciz man kalb kit, šviesos ir šeš liai.

Echo

Dainuoja.

Teatsiliepia uolos, skambant mano balsui,
Šeš liai, šviesos, apie Narciz man prabilkit.

Laura

Tad kalvas!

Nis

Ir miškus!

Siren

Virš n s link!

Echo

Ir prie uol !

Liriop

Tegul visi visi sušunka... Narcizai!

Muzikantai

Narcizai! Tad kalvas ir miškus, virš n s link ir prie uol !

Išeina. eina Narcizas.

Narcizas

Nors ir atrodo, kad girdžiu
Motinos savo bals šveln ,
Ta iau turb t mane apgauna
Lengvas v jelis nuo kaln .
Aš negal jau jos išgirsti,
Kolei nuo aukšto kalno leidaus,
Dabar jau aš vos kvap gaudau,
Ir teks netrukus man numirti
Iš nuovargio. Nors ir ne jis
Labiausiai ia mane kamuoja,
Bet troškulys. Mane vilioja
Toli upelio skambesys,
Jis atgaivinti mane gali...

Laura

Dainuoja.

Apie Narcizą man prabilkit, g I s ir upeliai.

Narcizas

Bet koks gi balsas ši ia mane kvie ia?

Nis

Upeliai, g I s, apie Narcizą man kalb kit.

Narcizas

Dviejose pus se gird t – balsai skamb jo.

Siren

Apie Narcizą man kalb kit, šviesos ir šeš liai.

Narcizas

Ir netgi tryš balsai – girdžiu dar vien ...

Echo

Šeš liai, šviesos, apie Narcizą man prabilkit.

Narcizas

Paskui visus aš negal siu eiti.

Visi

kalvas, giri , virš n ir uolas!

Liriop

Ir štai visi ir visos šaukia: „Narcizai!“

Narcizas

Kod I, jei šaukiat j s mane,

Balsai gražiausi, skamb s,

Nutolstat nuo man s j s?

Iš j s aš vis nesulaukiu
Jausmams saviesiems atgaivos,
Daugiau – balsai kan ios suteikia,
Žodžius manuosius taip paveikia,
Ir aš einu v l paskui juos.
Bet aš gerai nesuprantu,
K reiškia šitas j kvietimas,
Vanduo – girdžiu tarp t uolyn
Skamba tyruoju kristalu –
Man troškul jis numalšins.
Tai pirmas kartas, kai man reikia
ieškot vandens toli taip eiti,
Olos neteko man palikt
N karto iki ši dien .
Ten lašas vos vandens tebuvo
Kamš io kelme. O koks skurdumas,
Palyginus su tuo, k ia regiu,
Kur visk puošia g l s, žol s...

Laura

Apie Narciz man prabilkit, g l s ir upeliai.

Narcizas

Štai balsas gr žta, bando sulaikyt mane...

Nis

Upeliai, g l s, apie Narciz man kalb kit.

Narcizas

Jei ieškai tu man s, ko b gi vis tolyn?

Siren

Apie Narciz man kalb kit, šviesos ir šeš liai.

Narcizas

Jeį neneši paguodos, kod ĩ mane stabdai?

Echo

Šeš liai, šviesos, apie Narciz ĩman prabilkit.

Liriop

Balsai vair s vis t pat pakartoja,
Klausykit, kaip visi ir visos šaukia: „Narcizai!“

Narcizas

Visus girdžiu, bet nieko nematau visai,
Sugr šiu prie vandens. Bet – kaip, jei juos girdžiu?

Laura

Dainuoja.

Iliuzija apgauna mus,
Tikrov ĩlieka vien tikra,
Blogio kan ĩoje n ra,
Blogis b na be skausm .

Narcizas

Tik šitas balsas ir gal t
Paguosti troškulio niokot .
Paskui melodij ĩviliok
Visur keliauti aš nor ĩiau.

Nis

Dainuoja.

Jeigu mano šios klejon s
Tavo prieglobstin nul kt ,
Tegul gailest sukels jos,

O ne siaub , kad jos mano.

Narcizas

Šis balsas skamba lyg arčiau,
Nors žavi jie abu mane,
Tas gundo vis giesmė švelnia,
O šitas žavi dar labiau,
Iš proto veda, nes jame
Švelnumo tiek svaigaus yra.
Ir traukia jau žalia giria,
Aš bals rasiu t joje.

Siren

Dainuoja.

Ateik, mirtie paslaptiingiausia,
Tav s negali nieks matyti,
Švelnus atod sis prieš mirt
Man s gyventi nepašaukia.

Narcizas

O ten kažkur aukštai kalnuos
Dar šveln bals išgirdau,
Jo skambesys ištryn jau
Tik k skamb jusius anuos.

Echo

Dainuoja.

Vien tik tyla paliudys tau,
Kaip apsupa mane kania.
Ir netelpa mani jausmai,
Tame, ko aš nepasakau.

Narcizas

Dieve, padėk! O balsas šitas
Yra iš jį vis gražiausias,
Nors ir maniau, kad nuostabiau
Anie, kur teko man girdėti,
Bet šitas sielą pakėrė jo,
Mane visai jisai užbūrė.
Gražuol balsas tok turi –
Jis mano širdį nugalėjo.
Sugundė balsas jos žavus
Visa savo jėga tikra.

Laura

Dainuoja.

Blogio kančioje nėra,
Blogis bėga be skausmų.

Narcizas

Balsas, kur toli skardena,
Jis klejoni tiek atneš man.

Nis

Dainuoja.

Tegul gailestis sukels jos,
O ne siaubas, kad jos mano.

Narcizas

Aš nenorėjau, kad jausmai šie
Mano gyvenimą apimtų.

Siren

Dainuoja.

Švelnus atodėsis prieš mirtį
Man s gyventi nepašaukia.

Narcizas

Dabar aš visk pajutau,
Skandina jau mane kančia.

Echo

Dainuoja.

Ir netelpa mani jausmai,
Tame, ko aš nepasakau.

Narcizas

Mano dvejonis, padalytos
tiktai kstantis šuki, lekia.
Atraskit visk, mano akys,
Ausys, bals nebeklausykit.

Kiekvienas dainuoja savo posmą, eina Echo.

Echo

Šit pus aš jau,
Skverbiaus per tankm,
Broviaus per bruzgynus

Ir vis laik tik kartoju:

Dainuoja.

Vien tik tylą paliudys tau,
Kaip apsupa mane kančia.
Ir netelpa mani jausmai
Tame, ko aš nepasakau.

Narcizas

Šit kaln žavusis paukšti,
Savo skambiausiuoju balsu
Šiuose šlaituos tu sugeb jai
Net v jo g sius nuraminti.
Klausaus, nepratariu n žodžio,
Aš abejoju toks susting s
Ir tylus, ir nežinau, kas
Mane labiausiai ia užb r –
Gal krištolinis skambesys,
Mane ištroškus pakviet s,
O gal ir kitas troškulys –
Kur suk l balso skambesys.
Kaip vien troškul ir kit
Nustelbti sugeb jai tu,
Jog vietoj to, kad l pos, ausys
Vandens ir garso trokšt ,
Verti, kad ugn gert akys,
O ta ugnis tokia nuodinga,
Kad ir paaiškinti jos j g
Tegalima tave tik matant...

Echo

Vien tik tyla paliudys tau,
Kaip apsupa mane kan ia.
Ir netelpa mani jausmai
Tame, ko aš nepasakau.
Šiurkštusis deimante, esi
Neapdorotas, po danga
Tamsia slepi tu savo siel ,
Kuri vien švies spinduliuoja.
Aš irgi sustingstu visa,
Kai pažvelgiu tik tave,

Ir užburta, sumišusi,
Galiu tau atsakyt tiktai
Daina, jau mano padainuota.
Dainuoja.

Ir netelpa mani jausmai
Tame, ko aš nepasakau.

Narcizas

Taigi abu mes panašiai
Sustingom ši ia užburti,
Prabilsime dabar kartu –
Tu, jeigu atsakysi man,
Aš, jeigu taip kaip tu darysiu...

Abu dainuoja.

Vien tik tyla paliudys tau,
Kaip apsupa mane kan ia.
Ir netelpa mani jausmai
Tame, ko aš nepasakau.

Narcizas

Kas tu esi?

Echo

Aš – moteris.

Narcizas

Antroji tu, kuri matau,
O gal net tar iau, kad pirma,
Nes tik dabar aš supratau,
Kad ta reg toji pirmoji
Nebuvo moterimi man,

Nes ji neuždeg kr tin j
Dar niekada tokios liepsnos,
Kaip tavo balsas, tavo grožis –
Kr tin je manojoj dega.
O kurgi tu dabar eini?

Echo

jau ašai tav s ieškoti,
Nor jau tik tave surasti,
Ta iau dabar man jau atrodo,
Kad nereik jo tav s rasti,
Nes radusi aš praradau.

Narcizas

Mane paž sti?

Echo

Ne – tikrai.

Narcizas

Bet kaipgi tu šioje dykroj
Eini ieškot, ko nepaž sti?
Ar taip pasaulis sutvarkytas,
Kad moterys ieškoti eina
Ko nepaž sta?

Echo

Netrukus
Veiksm man j priežast
Žinosi.

Narcizas

Sakyk.

Echo

Sil nai!

Narcizas

K tu šauki? K tu darai?

Echo

Febai, Batai, Silvijau, Ant jau!

Narcizai

Mane žudai dabar tu, tarsi
Neb tum jau man s nužudžius.

Echo

Sirene, Liriope, Nise!
Ateikit greitai visi ia,
Nes aš jau suradau Narciz .

Visi eina.

Silvijas

Einu, išgird s tavo bals .

Ant jas

Aš tavo kvie iamas einu.

Silenas

Sparnus suteikia tavo balsas.

Febas

Gražioji Echo šaukia mus.

Siren

Mes irgi eikim su visais.

Narcizas

Šitiek žmonė yra pasauly?

Liriop

Laiminga, kad tave matau!

Narcizas

Bet, motina, kod I tu ieškai

Man s su šia visa minia?

Silenas

Širdies dalele, apkabink.

Narcizas

Palaukit.

Jeigu ketinat apkabinti,

Tebus tai ta, kuri matau,

Kas ji yra, sakyki, motin,

K sumanei, man neramu,

Kai aš matau tokius skirtingus

Aplinkui veidus, drabužius.

Liriop

Netrukus visk sužinosi.

Silenas

Sakai gerai, negaiškim laiko

Ir neužtrukime ionai.

Kartu sl n nusileiskim –

Ten pasikeisi drabužius tu,

Išgirsi viską, kas nutiko,
Mano Narcizai nuostabūs.

Febas

Atleiskit mano žilumai,
Silenai, ir man leiskit
Vaikinui duoti jau dabar,
Kojas paruošit drabužius,
Nors kailio gabalėlis, kol kas
Gal jis padės jam prisidengti.

Silenas

Širdingai jums dėkoju.

Febas

Skubėsiu, kad atsiskaitėsiu.

šal.

Ir viso šito atsikratėsi,
O meile, aš dabar išdrėsiu
Parodyt savo palankumą.

Išeina.

Silvijus

Ak, mano geismė, man parodyk,

Kaip pataikauti nemiėlam.

Išeina.

Silenas

Laimingas aš, kad gyvas
Sulaukiau šitokio stebuklo!

Išeina.

Antanas

O kokia laim , kad ir man
Prie šito teko prisid ti.
Išeina.

Liriop

Narcizai, sek paskui mane,
Šita dykra n ra t vyn .

Narcizas

Žav tin ma iau dalyk ,
Bet vienas tik mane nužud .
Išeina.

Echo

O man atrodo, kad tas skausmas,
Kur kr tin je jau iu,
Pasauliui nauj sakm duos
Apie Narciz ir apie Echo.
Išeina.

Batas

Sirene!

Siren

Ko nori iš man s?

Batas

Matai, tave tikrai aš myliu,
Bet tu tur tumei žinoti,
Kad mano labai prastas skonis.

Siren

Manasis b t dar blogesnis,

Jei man patiktum.

Batas

Aš neigiu,
Nes taip kaip reikiant pažiūrėjus
Viskas blogai ir nieko gero.
Bet šiaip tarp kitko kalbant,
Kol einam paskui mūsų ponus,
Ar negalėtum pasakyti
Tiesos?

Siren

Jėtau ir siėlau.

Batas

Nesugebėsi, nes tikrai nesi
Išmokyta tiesos sakyti.
Bet eikim. Aš, Sirene,
Esu didžiulis juokdarys.

Siren

Didžiausias.

Batas

Prisiekiu Saule.
Dabar aš supratau tatai.
Tikrai matau, kaip viskas vyksta,
Ir vis dėlto – nesuprantu,
Sirene!

Siren

Kaip?

Batas

Na, matai,
Keistai taip atsitiko šiandien,
Kad Silenas, mano ponas,
Šiandien laukin dukr rado
Ir dar an k laukinuk ,
O aš dabar turb t tur siu
Gyvent su jais vienam name.

Siren

Sakyk – o argi tai svarbu?

Batas

Atrodo, kad nesupranti,
K reiškia su laukiniais d tis.

Siren

Bet, Batai, jie tokie n ra.
Tiesiog jie – moteris ir vyras.

Batas

Šitie, man taip atrodo,
Patys blogiausi iš laukini ,
Nuo tos dienos, kai tapo jais.

Siren

Bet ar gyvenime matei
Vaikin lygiai graž , puik
Kaip tas Narcizas?

Batas

Jau esi
Tu j simyl jus. Nieko nauja.

Laukiniai moterims nuo seno
Patiko.

Siren

Skrudina labai
Liežuvis tavo. Moteris kokia
Gal t juos simyl ti?

Batas

Kokia? Na, kiekviena,
Kuri , Sirene, tau tuoj pamin siu.
Tai moteris, kuri myl ti puola
Saviplakos m g j , nors
Ir mato – jis toksai laukinis,
Jog gali rank kelti prieš save.
Tai moteris, kuri myl ti puola
Lyno jik , ir nemato, kad
Jisai toks didelis laukinis,
Kad oru vaikšto, ne žeme.
Tai moteris, kuri myl ti puola
Toreador , d mesio nekreipia
Kad šis yra toksai laukinis,
Jog puola k nu kit k n .
Tai moteris, kuri myl ti puola
Šok j , nors ji puikiai žino,
Kad tas toks didelis laukinis,
Jog kaulus mala pagal ritm .
Tai moteris, kuri myl ti puola
Fechtuotoj , nors žino puikiai,
Kad šis yra toksai laukinis,
Jog rizikuoja akimis.
Tai moteris, kuri myl ti puola...

Siren

Pakaks. Daugiau gird ti aš
Nenoriu.

Batas

Aš dar tik prad jau.

Siren

Tikrai, pralinksminai mane
Savo kvailyst mis ir štai
At jom sl nin.

Batas

ia mes pagaliau
Palikom namuose tuos du
Ir galim prisijungti prie kit .

Siren

Kiekvienas glausis prie sav .

Batas

Išskyrus pasiliksin ius vienatv j.
eina Febas.

Febas

Sirene, ieškau aš tav s.

Siren

Kuo tau galiu pasitarnauti?

Batas

Aš jau einu ir netrukdyčiau,
O dar aš noriu paži r ti,

K veikia m s sve iai nauji.

Febas

Sirene, visi žino sl ny,
Kokia buvo mano tvirtyb ,
Kai ne tik tin grožyb
Aš josios troškau šitaip dievint,
Ir man visai nereikia v lei
Kartoti visko, na, o tu
Buvai ionai – ak, aš vargstu –
Kai reikalavo ji rodyt,
Kad meil ši – pati tikroji,
Tu man pad si, aš tikiu,
Sirene, juk žinia – esi
Tu Echo mylima labai,
Ir jeigu tu gali tiktai –
Suteik malon nevilty,
Tu mirus prikelt gali,
Tad sužinoti man pad ki,
Kaip aš gal iau sužav ti,
Nes, kai tu myli, juk svarbiausia,
Ne kad rodymas didžiausias,
Bet kad man leist ji myl ti
Tada, kai deramas tam laikas.

Siren

Nieko daugiau man nesakyki,
Kai ateis metas, pamatysi,
Aš pasakysiu tai, k reikia.

Febas

Paguod šit man suteiki.

Siren

Sakau tau – viską tau atskleisiu,
Ir nieko nuo tavęs neslėpsiu.

Išeina.

Febas

Kas kam iš tiki dar suteiks,
Ši mano meilė be vilties,
Aš atsako nesitikėsiu.
Vos tik žiema šalta, speiguota
Sniegu šiuos kalnus padabina,
Ir štai – pavasaris sprogdina
Žiedais ledus, ir viskas puošias.
Tada ir vasara jau stovės čia,
Ir saulės karštis mus kankina.
Ruduo ateina, jis dalina
Spalvas kalnams, derliū laukuos.
Ir viskas juda, viskas keičiasi,
Dienos pamėklė vejas kitas –
Metai baigti, kad vėlėi prasidėtų.
Su viltimi vis stengias išlaikyti
Vargus kalnai, jei jos jie neturėtų,
Po šimtmečiū našta sutiktū mirtė.

Išeina. eina Liriop ir Narcizas.

Liriop

Ar tu klauseisi?

Narcizas

Taip, tikrai,
Ir viską, ką man pasakei,

Aš saugau savo atmintį
Ir savo širdyje r žiau.
Abu mes žinome tikrai,
Mane tu, motin, pagimdei
Kalnuos, mane užauginai,
Išauklėjai urve paslėpus,
Tiktai todėl, kad man sėlaukia
Žvaigždžių žadėtasis likimas,
Kad grožis, ir taip pat ir balsas
Gyvenimui skirtingai veiks –
Bus neapykantos ir meilės –
Tai du didžiausi man pavojai.

Liriop

Todėl jį saugotis turi,
Suprasdamas, Narcizai...

Narcizas

Kas?

Liriop

Kad tu tik vienas pats gali
Nuo šių pavojų apsisaugot.

Narcizas

Dabar aš perspėtas esu,
Todėl prašau leidimo, motin,
Slinkit apsidairyti,
Juk jį tik probėgom mačiau.
Išmokčiau aš iš piemenų,
Kas reikia laukuose daryti,
Kaip pridera laukuos ganyti
Bandas gausias ir kaip geriau

Jas prižiūrėt, žemės dirbti.
Laisvai aš viską apžiūrėsiu,
Norėčiau savo akimis
Aš slėny viską pamatyti,
Ne vien tiksliai klausyt kasdien,
Kaip pasakoja man naujienas.

Liriop

Nors ir bijau aš to šiek tiek,
Bet vis dėlto išeit tau leisiu,
Bet kad nevaikšiotum tu vienas,
Noriu, kad eit su tavim
Manojo tavo vienas tarnas,
Jis tau patars, jis tau paaiškins
Viską. Batai!

eina Batas.

Batas

Manoji ponija.

Liriop

Aš šiandien rūpesčius savuosius
Tau patikėsiu. Narcizas nori
Eit apžiūrėti visą ganyklą,
Susipažinti su piemenim,
Kurie gyvena mūsų slėny.
Tu palydėk juos kelyje.

Batui.

Bet paklausyk, ką, Batai, tau
Vieninteliam aš pasakysiu.

Neleisk vienam su n viena
Kalb tis mergina.

Batas

Nemiela man
Taip elgtis, nes nem gstu aš
Eit pareigas bjaurias veik jo,
Kurs išskiria, labiau linkstu
 priešingus visai dalykus.
Patinka gera man daryt,
Ir mir iau, kad geru min t .

Liriop

Darysi tai, k pasakiau.
Dievai, tik atitolinkit, prašau,
Nuo m s j s visus pavojus!

Išeina.

Batas

Nieko sau užduot puiki
Man skyr motina tavoji.
Ir kas pasauly pamanyt ,
Kad batai gali aukl m b ti?

Narcizas

Jau eikime, bi iuli Batai,
Kartu apeikim vis sl n .

Batai

Jau eikim.

Narcizas

O koks ten pastatas?
Štai ten.

Batas

Tasai? Ten šventykla,
Ji Apolono, didelė, graži.

Narcizas

Labai teisinga, kad dievams
Skirti namai yra aukščiau,
Juk ir materijos pasauly
Jie turi būti svarbesni.
Kaip gera, kad galiu regėti
Šiuos auksu spindintus namus
Tarp šių šiaudais dengtų išnėsi.

Antjas

Gilumoje.

Tuoj nuraminsiu jus, prisiekiu,
Savo svaidyklę pasiimsiu.

Narcizas

O kas tenai?

Batas

Tenai du stiprūs jauni buliai
Ragus surmės susikovė.
Antjas bando juos išskirti
Svaidyklę ir švilpuką pasiimsiu.

Narcizas

Kas tas Antjas?

Batas

Toks vaikas.

Jis pats narsiausias iš vis

Visoj Arkadijoj.

Narcizas

K reiškia

B ti narsiam?

Batas

ia kai tau sekas.

Narcizas

O kam priklauso šitos bandos?

Batas

Jei nori nužudyt mane, Narcizai,

Šiais klausimais, gal bus geriau

Pastverti saujon kok peil

Ir juo visai mane nusmeigti

Nei nuobodžiu marint?

Narcizas

Sakau,

Tav s daugiau aš nebeklausiu.

Kieno yra šita banda,

Kur iš šit kaln sl n

Dabar žygiuoja – ji gausi

Be galb, j ia labai daug,

Net uolos kraustosi iš proto?

Batas

Ji Febo, o jisai yra

Piemuo pats apdairiausias,
Arkadijoj jis protingiausias.

Narcizas

O k , sakyk man, reiškia
Žmogum protingu b ti?

Batas

Kai leidi tai kitiems sakyti.
Nes jei proting vien mint
Pasako du, tai pasirodo –
Štai vienas išmintingai kalba,
O kitas terlina kvailystes.

Narcizas

O štai ana banda tenai,
Kuri art ja up s link
Ir, panašu, išgers j vis ?

Batas

Ir kas man atsiunt tave?
Ji Silvijo, o jis yra
Piemuo gražiausias.

Narcizas

O k reiškia
B ti gražiam?

Batas

Tokiam atrodyt reik –
Dailaus b t k no, kilnios dvasios.

Narcizas

Ar žmonės žavis dailiu kūnu?

Batas

Taip. Aš prisimenu, mačiau,
Kartais kart buvo madoje,
O kitais metais – žiūrėjau iurnos.
Bet tai nereikia nieko, nes
Galiausiai svarbūs tik drabužiai.
Mada skirtingai nuolat vaikus
Moteriškais.

Narcizas

O veidai kokie,
Kuriuos gamta padovanojo,
Laikomi gražūs?

Batas

Buvo laikai, madingos buvo
Užmerktos akys lyg sapne,
Visur – tik nepabudęs grožis,
Visi atrodė lyg žvairakiai.
Paskui madingos pasidarė
Migdolo akys, ir visi
Jas stengėsi kuo plačiau atmerkti,
Taip gėdindavo net save.
Tuomet labai madingos tapo
Nedidelės, žavingos burnos,
Ir gatvėm vaikščiavo visi
Tvirtai suspaudę savo lūpas.
Tada jau didelės patiko,
Ir štai akimirksniu paaiškėjo
Visi pradėjo smarkiai vieptis,
Nusprendę, kad bjauru – mažumas

Ir kad jiems reikia išsižioti
Kaip reikiant ir parodyt
Dantis, ir kr minius taip pat.

Echo

Dainuoja gilumoje.

V jas ir saul vis laik
Mane nugairinti ketina.
Taip daro, nes pavydi man
V jas ir saul vis laik.

Narcizas

O kas šita – dabar ji gena
Balt maž riuk band ,
Atrodo, tarsi ji nor t
Ganyti pievoj šermuon lius?

Batas

Tai Echo, ji yra gražiausia
Mergait , kuri saul mat .

Narcizas

O kas yra tai – kai matau j ,
Jausmus savuosius prarandu,
Ir apima toksai sunkumas,
Kurs malonum man suteikia,
Tada aš noriai apsigauunu
Ir patikiu, kad tai – palaima?

Batas

Atrodo, šie kraštutiniai
Primena meil . Atsispirti
Jiems reikia iš pa ios pradžios,

Nes tik tada tai tau pavyks.

Echo

Dainuoja gilumoje.

V jas ir saul vis laik

Mane nugairinti ketina.

Taip daro, nes pavydi man

V jas ir saul vis laik.

Narcizas

Jei grožis jos, skambusis balsas

Mane kan ia apdovanoja,

Tai nuo jo grožio ir jo balso

Pab kim, Batai, kuo grei iau.

eina Echo ir Siren .

Echo

Narcizai...

Narcizas

Gražioji.

Echo

Labai

Tave matyt šiais apdarais malonu.

Kaip tau patinka m s sl nis?

Ar ši vieta ne malonesn

Negu kalnai, kuriuos gimei?

Narcizas

Kai pamatau aš tavo grož

Ne kalnus vien pranoksta sl nis,

Pranoksta net ir Eliziej .
Bet eit turiu. Sudie.

Echo

Kod l
Tu išeini jau?

Narcizas

Man atrodo,
Kad privalau aš pasitraukti.

Echo

Kod l?

Narcizas

Nes aš žinau tikrai,
Kad balsas, dar taip pat ir grožis –
Tai du didžiausi man pavojai,
O tavyje abu jie skleidžias,
Tad nuo tav s turiu aš b gti,
Nes stebuklingas tavo balsas,
O tavo grožis – užkeikimas.

Išeina.

Batas

Vaikinas r pinas savim.

Echo

Sirene, k aš ia matau?
Vaikinas štai, kur kvie iu –
Aš net drebu sakydama –
Pasikalb t su manimi, o jis

Pab g a ir pasikalb t nenori?
Ir keista net ne tai, kad jis
Gal jo – man kalb t nelengva –
Palikt mane, išeit, bet tai,
Kad aš dabar jau negaliu,
Matydama, kaip jis išeina,
Priverst save nejausti jo.
Juk aš esu pati garsiausia
Arkadijoj kada gyvenus
Piemenait . Mane tiek daug
Aš garbinan i ia ma iau.
Ir tik pama iusi jaunuol ,
Storžiev , bet gražuol tikt ,
Tuštyb tuoj me iau šal ,
Ir išdidum aš pasmaugiau –
Ar aš tikrai tai pripaž stu?
Bet, varge, ko gi aš dejuoju?
Niekas pajust labiau negali,
Kaip j paniekina kas nors,
Kurs elgiasi laisvai, kaip nori,
Kaip ta, kuri taip išdidžiai
Kit paniekino aistras,
Kitaip ir b ti negal jo –
Nustebint gali elgesys,
Jei kitas elgiasi kaip tu.

Siren

Nereikia imt giliai šird ,
To, kas dabar nutiko
Visai nety ia.

Echo

Jei žinotum,

K savo širdyje jau iu,
Sirene, tu nesmerktum
Mano jausm , kuriuos matei.
Nuo mirksnio to, kai pama iau
Nepaprast Narcizo grož ,
Aš gyvenu tarytum mir iau
Ir mirštu, kai manau – gyva.

Iš dviej pusi eina Silvijas ir Febas.

Febas

Dangau, kas tai? Dejuoji tu?

Silvijas

Tu nevilty? Dangau, kas tai?

Febas

Ar tu verki?

Silvijas

Tu jaudinies?

Febas

ia ašaros?

Silvijas

Atod siai?

Echo

Tik šito man dabar ir tr ko.

Silvijas

Matydamas, kad akys deivės,
Tikrai labiau nušvinta perlais,
Negu aušra rasom pažyra,
Dangaus prašau ger žini .

Febas

Matydamas gijas graži j
Perl , juose taip skleidžias
Visi visi laukai Olimpo,
Užuojausi siunčiu aš dangui.

Silvijus

Džiaugiuos girdėdamas jos bals ,
Nes šitas verksmas toks švelnus,
Graudus dabar man sako,
Kad moka jausti jos širdis.

Febas

Liūdnas šiandien aš parkrisiu
Prie jos kojų , nes jos verksmas
Man sako, kad kažkuri jaučia.

Echo

Ak, kokia žiauri tu, meile,
Lig šiol aš niekaip nesulaukiu
Kad mylimas man dovanot ,
Tik du nekenčiamieji .

Silvijus

Jeigu, mielas Febai, nori tu
Parungtyniauti su manim,
Kuris geriau parodys meilę ,
Bet Echo palankesnis man.

Febas

Kodėl gi taip?

Silvijus

O štai todėl.

Echo.

Klausyk, nes tavo bus sprendimas.

Echo

Nelaimės savo kad paslėpiau,

Aš privalėsiu išklausyti.

Silvijus

Toksai nepaprastas, toks retas

Yra kilnūs Echo grožis,

Tikrai pranoksta jinais žmogus,

Yra ji deivė – taip man matosi.

Dabar, kai ašaros jai teka,

Atgauna pagaliau viltį

Manoji meilė, ir pakilti

Mano tikėjimas viltį gali,

Prieš jos jausmus nulenksiu galvą –

Iš jos viltis mana atgimsta.

Febas

Aš vos pamatysiu pirmą kartą

Echo, jį garbinti pradėjau

Lyg deivė, ir nors vaivorykštelis jau,

Kaip verkia ji, kaip tyliai vargsta,

Aš negaliu kitaip jos vertinti.

Todėl aš noriu patikėti ti,

Nors žilumo teks gailėtis,

Kad dieviškai pakaks jai b t i,
Mano viltis turi praž ti,
D l jos jausm taip netik t .

Silvijas

Juk kiekvienam myl t karštai
Yra visai tas pats kaip sirgti,
Jei teko skausm tau patirti,
Kaip skauda, tik tuomet žinai.
Tod l klaida b t tikrai
Matyti tokius jos jausmus,
Nes kai juos tokius aš regiu,
Noriu tik t, kad ji tikriausiai
Pajus ir man panaš jausm ,
Užuojaut ji man pajus.

Febas

Tik tas tikrai atjau ia kit ,
Kuriam ir kito skausmas gelia,
Aš atjau iu, tad mano meil
Jausmais jos meil s tikrai tiki.
Jei tavo skausmo nebeliko,
Kai pamatei jos, nes tave
Atjaust ji gali, mane - ne,
Ne taip yra, nes teisinga tai,
Kad atjau iu aš, o ne kai
Atjau ia kitas taip mane.

Silvijas

Jei numalšinti aš gal iau
Aš skausm jos skausmu savu,
Žino iau – taip daryt turiu.

Febas

O aš vis tiek labiau norėčiau
Pajusti skausmą, kurį jautėčiau.

Silvijus

Daryti, kas naudinga tau,
Nėra nedora.

Febas

To nežinau.
Argi nebūt toks nedoras,
Kokios naudos sulaukti noras
Iš skausmo tos, kur pamilau?

Echo

Aš atidžiai klausiau ilgai
Judvieji ginu nuobodus
Ir štai galiausiai supratau –
Man niekas rūpesio neteiks.
Nė viename iš visai
Aš atjautos nepajutau
Ir kaip dabar gerai matau,
Verti vienodai iš abu –
Ir šlovinantis, ir graudus,
Nė vienas kaspino negaus.

Išeina.

Silvijus

Meilės vardu, tu siūžeidus,
Todėl skubi žėist mane,
Tė, kuris myli taip tave,
Tavo irzlumas štai atbaido!

Išeina.

Febas

Manasis balsas dangun neina,
Kai šitaip atstumi, geriau
Mano širdis sutinka jau,
Kad tu man s ir nemyl tum,
Jei tik kit tu netur tum.
Gali ir niekinti toliau.

Sirenei.

Sirene, ak, k man daryti,
Man pasakyk, ar sužinojai
K nors, kas šioj nelaimi j roj
Pad t man palengvint dali ?

Siren

Patarsiu viena.

Febas.

K ?

Siren

Pamirški.

Febas

Be abejo tu jau matei,
Kaip vis vilt prarandu aš,
Visus receptus pamiršau,
Ir kapas meil pasiglemžia.

Siren

Aš privalau tau pasakyti

Tai, ką žinau, nes patikėjai
Tu man krėtinai savo skausmą.
Ji negalės tavęs mylėti,
Nebuvo jos nemėilė tau
Tokia anksčiau, bet ji dabar
Jau lenkias...

Febas

Kam?

Siren

Narcizui.

Febas

Ak, Sirene! Kaip blogai...

Siren

Kas?

Febas

Kad tu man šitai pasakei.

Siren

Bet juk tu pats prašei manęs?

Febas

Ir štai kaip tik dėl šito tu
Sakyt man nieko neturėjai,
Kai pavydus žinoti nori,
Jis iš tikrųjų to nenori,
Ne mano galioj iš tikrųjų
Buvo tavęs nepasiklausti,
Bet tu galėjai nesakyt to.

Siren

Nors ne laiku ši pamok
Man, Febai, skyrei, privalau
Tau atsilyginti tokia paia.
Niekad negeiski sužinoti,
K moteris slapia nutyli,
Pasigail si sužinoj s.

Išeina.

Febas

Šio sl nio nuostabaus žiedai,
Aukšt šlait kamienai grakšt s,
Sklendži švelniam v jely paukš iai,
Kaln virš ni arš s žv rys,
Pakran i piemenys visi,
Žalioj lankoj galvij bandos,
Gražuol s ši derli lauk ,
Ir krištolas kaln upeli ,
Visi j s liudininkai buvot,
Mano karštos, aistringos meil s,
Mano beviltiško pavydo,
Dabar j s liudininkai b kit.

Lieka parim s ant lazdos, eina Batas ir Narcizas.

Batas

Kur v l eini?

Narcizas

Aš nežinau,
Tegul ir kaip bandau aš spirtis,

Bet negaliu. Turiu sugr žti
Prie grožio to, kur šioj vietoj
Aš palikau.

Batas

Bet jos n ra ten.

Narcizas

Man pasakyk, bi iuli piemenie,
Kurs ant lazdos parim s li di,
Toks susikrimt s, toks m slus,
Ar Echo, pažib kaln ši ,
Kur nors šiam sl nyje matei?

Febas

Tau atsakys šita lazda,

Nori jam smogti.

Kad visas net paraudonuosi.
Nors ne, neskaudinsiu tav s,
Laimingas b k su savo meile,
Gyvenki sau. Gyvenk, jaunuoli,
Tu pasip t s tuš iagarbi;
O aš visai nenoriu keršyt
Niekam daugiau, tik pa iam sau,
Ne tavo buvo tai kalt ,
Kad pamilai, k pamilai,
O aš myl jau, pasirodo,
T , kuri nekent man s.

Išeina.

Narcizas

Kas, Batai, tai?

Batas

O ko tikiesi,
Jei nežinodamas paklausi
Tu apie Echo jos gerb j
Karšt ?

Narcizas

Bet koks vos juntamas
Šitam varde man girdis nuodas,
Tame, kur ištarei tik k ,
Užlieja mano šird jis
Jausm banga, vienu metu
Jau iu ir liepsn , ir drebu,
Lede liepsnoju, ugnyje stingstu.

Batas

T vard Febui tu tarei.

Narcizas

O Febas, Batai, pasakyk,
Jis – Echo mylimasis?

Batas

Ne,
Lig šiol ji visuomet nekent
Jo.

Narcizas

Tu pus svorio nu mei
Nuo mano alpstan ios širdies,

Nors ledas degina, v sus jis,
Liepsna nors stingdo, ji drungna.

eina Echo.

Echo

šal.

Geriau bus, jeigu aš iškart
Sav j skausm išpažinsiu.
Narcizai, aš tav s ieškojau.

Narcizas

šal.

O kai matau j man s ieškant,
Visai lengv ja ant širdies,
Jei neieškot ji man s,
Pats b iau j s jos ieškoti.
Kuo patarnausiu?

Echo

Išklausyk tik.

šal.

Dainuodama jam pasakysiu,
Gal mano balsas j užburs.

Batas

Pranešti noriu Liriopei
Apie šituos karštus jausmus,
Aš atsispirt jiems negaliu.

Išeina.

Echo

Dainuoja.

Gražiausiasis Narcizai,
Kurs gražiuosius sl nius,
Iš t kaln , kur tu gimei,
Gaivumo atneši dabar.
R pes i mano išklausk,
Jie turi šird tau paliesti,
Ir ne d l to, kad mano jie,
Bet vien d l to, kad r pes iai.
Meile, žinai, k aš jau iu,
Ir kokia g da man prabilti.
Neabejoju, nebijau,
Kad tu jautiesi panašiai.
Juk tu matai, kokia spalva
Dabar nudažo mano skruostus,
Tai purpuras, tai sniegas juos
Nuspalvina vienas po kito,
Kievienas mano kv pimas,
Nors tai tik oras, daugiau nieko,
Ir aš atrodau panaši
 meil s chameleon .
Nuo pat pirmos dienos, nuo tos,
Kai kalnuose tav s ieškojau
Ir suradau pati pirmoji
Tave vienatv j pasisl pus,
Savo gyvyb tavo grožiui
Iškart nor jau atiduoti.
Šiurkštuolis tu tuomet buvai,
O aš – šalta ir noringa,
Bet ir tuomet tavo kr tin j
Slyp jo deimantas šiurkštus,
Negludintas, reg t gal jai,
Koksai jo tikras spindesys.
Esu aš Echo, turtingiausia

Šio žalio slėnio piemenait ,
Graži, nes kalba apie tai
Nelaim s, puolan ios mane,
Šventykloj meil s juk antai
Ant t puošniausi j altori ,
Gražuoli laimei uždegt
Labai nedaug žvakeli dega.
Ir visas šitas vandenynas
Band gauruot , jis atrodo
Tarytum bangos baltos vilnos,
Banguoja jos ir s kuriuoja
Nuo tos aukštos uolos tenai
Iki šitos žalios pakrant s,
Smaragdus da visos jos
Ir krištolo tyrum geria –
Jos visos mano, ir n ra
N vieno ganan io piemens,
Kurs atlygio negaut iš man s
Ir netarnaut man ištikimai.
Ir visk kloju tau prie koj ,
Ir ne d l to, kad taip nor iau
Jau šiandien susilaukt švelnumo,
Tokie vaizdai, žinau aš, randas,
Kai mano tvirtas pastovumas
Palie ia lengvab diškum ,
Taigi, jaunuoli nuostabiasias,
Tava kitaip neb siu aš,
Kaip tik žmona kai tapsiu tavo,
Ko šaukiasi ir mano meil ,
Ir visada, žinau, aš b siu tau
Ištikima, tvirta ir pastovi,
Manoji siela tave garbins,
Mano širdis tave myl s,

Tik siu tavimi ir gerbsiu,
Tvirtu mazgu tave susiesiu,
Ir skirsiu d mes tik tau,
Aš meil tau padovanosiu
Ir geism savo atiduosiu,
Tau mano r pestis patiks.
Ir jeigu visa tai, k si lau,
Tav s vis viena nepatrauks,
Li dna, sumišus ir apakus,
Ir nebyli, baili, sutrikus,
Išg sdinta ir nelaiminga,
Tuoį pamatysi – aš pask siu
taip smarkiai savo jausmuose,
kad graudulingoje dejon j
oras aplinkui susilieja
su mano skamban iu balsu
ir Echo štai simyl jus
pavirsta oru pamažu.

Narcizas

Aistra tavoįi atrakint
Jausmus visus tavo širdies,
Ir tai tikrai labai tau tinka,
Blogai tu padarei išties,
O Echo, dr susi prisipažinti.
Nes puikiai aš dabar matau,
Ir tai laisvai galiu sakyti,
Aš b iau savo meil tau
Šiandien išdr s s pripažinti,
Bet prabilai pati pirmiau.
Tav s ieškojau, mano li desys
Prilygsta li desiui tavam,
Dabar, kai tarsi nurimsti,

Matai atstum , kurs yra
Tarp išklaudyti ir prašyt.
Likimo aš nesidairiau,
Ir meil lenk s prieš tave,
Kol pagaliau aš pama iau,
Kad to, kas džiugina mane,
Aš neseniai dar neken iau.
Dabar jau tu man nekalb ki,
Kad myli, ir šviesa tav ja
Gyvenimo man nenušviesi,
Žinau aš apie tavo meil ,
Ir to pakaks – gyvent gal siu.

Echo

Klausyk, sustok, neženki
Šio žingsnio.

Narcizas

Paleiski rank .

eina Silvijas.

Silvijas

šal .

O ia k mato mano akys?

Echo

Tu paklausyk.

Narcizas

N ra prasm s.

Echo

Narcizai, meile, dar palauki.

Narcizas

Tav s aš negirdžiu.

Silvijas

Kaip taip?

Juk jis mane žeidžia.

Narcizas

Palik mane.

Echo

Tu b gi nuo man s?

Narcizas

Taip.

Silvijas

šal.

Tikra nelaim štai ia.

Echo

Dangus teatsiteis už tai.

Silvijas

Jei tu dabar prašai dangaus,
Kad keršyt jis – ak, žiaurioji –
O aš dabar taip pat prašau,
Kad jam dangus, taip pat ir tau
Atlygint kerštu savuoju.
Jis ia skaudino tave,
Atrodo man, pl šrioji,

O j s abu žeižiat mane,
Atkeršyt jam aš užsimoju,
Nes keršyt tau man nevalia.
Atvyk lis esi, jaunuoli,
Nuženg s nuo šio aukšto kalno,
V jo s nau, pas mus at j s,
Tu žiebi tik pyk io liepsn .
Nors ir n ra tavo kalt s,
Kad Echo taip tave pamilo,
Tai jos kalt , ir net tur iau
Galb t d kingas net tau b ti,
Matydamas, kaip dr siai tu
Ir kaip laisvai su ja elgiesi,
Taip visiškai sujaukia prot
Pavydo jausmo žiaur s d sniai,
Jie reikalauja, kad numirt
Tas mylimas, ne mylintis.
Be abejon s, tokie d sniai
Tik moters buvo sugalvoti,
Nes jie tik rank pasmerkia,
Ne t , kurs juo pasinaudoja.
Taigi, taip jau yra dabar,
Kad visada mes keršyt linkstam
Tik vyrams, kai skriaud daugiausia
Mums moterys tikrai pridaro,
Tad priverstas aš keršyt tau,
Nemaloni ši priederm ,
Nes tu esi švelnus jaunuolis,
Jokios garb s tave veikti.

Echo

Žvelk, Silvijau...

šal.

Aš žuvus!

Narcizas

Ak, nelaimingas aš!

Echo

sp ju...

Ji atsistoja priešais j .

Silvijas

Ir kuo labiau tu j gini,
Tuo skatini labiau užmušti.

Narcizas

Nebeužstok man jo daugiau,
Tegul prieina prie man s,
Turi j gos dar mano rankos
J , Echo, sugeb s veikti.

Kaunasi. Narcizas krinta.

Silvijas

Kaip – jau esi prie mano koj ,
Taigi numirk dabar laimingas.
Nes jeigu myli, b t laimingam
Yra nusikaltimas.

Traukia durkl , kad j pribaiigt . eina Febas ir j sulaiko.

Febas

Sustoki tu.
Jo nežudyk.

Silvijas

Tu sustabdysi?

Febas

Taip.

Silvijas

Tiesiog tu nieko nežinai,
Kas ši i a k tik vyko, Febai,
O jei žinotum tiek, kiek aš,
Tu man pad tum nužudyt j .

Febas

O ne, tikrai, nes j paž stu.
Ir j ginu aš ne tod l, kad
Nepažin iau. Nenusipelno
Jis mirt d l to, kad j pamilo.

Silvijas

G dingas toks pavydas tavo,
Jei t kstan i mir i tu nelinki
Tam, kurs pamilo tavo dam !

Febas

Priešingai – kilnus pavydas,
Nes parodyt jis ketina
Šiandien jau visam pasauliui,
Kad baisi klaida ia vyksta.
Myl ti t , kuri aš myliu,
Gal t b t net pagyrimas,
Patvirtina tik mano skon .
Jei toki laim kas surado,

Kad myli j labiau, tuomet,
Vadinasi, s km j lydi.
Kod l, jeigu dangus s kme
Apdovanojo j , tur iau stengtis
Kad b t nelaimingas? Be to,
Jis visuomet atrodo man
Lyg šventas (gal keistas skonis –
Nors ši ia aš galiu ir klysti),
Nes tai pasirinkimas mano damos,
Ir aš tod l j ginti privalau,
Kad ne skaudin iau aš jos
Žeisdamas t , kur ji myli.

Silvijus

Kai myli, Febai, b t neturi
ia filosofij , žinok,
Ten, kur pavydas, n r kilnumo:
Jauti tik tai, k tu jauti.
Taigi turiu aš j užmušti,
Nes jam ji rodo palankum ,
Nors ir galiu prad ti gerbti,
Kai Echo niekinant matau.

Febas

Paniekino jis Echo?

Silvijus

Taip.

Febas

Tada aš j turiu užmušti,
Nes tos, kuri esu pamil s,
Neturi niekas teis s niekint.

Silvijas

Dabar jau aš turiu j ginti,
Taip, toki pareig man skiria
Mano ištikimyb meilei.

Febas

Kokia pikta tavoji meil –
Žudyt k myli Echo nori,
Ir saugot t , kurs jos nemylė!
D I to, kad žėidei tu Echo
Dabar turiu aš tau atkeršyt.

Silvijas

Aš j apginti privalau.

Febas

Kas nugal s m s kovoj,
Tasai ir pasiliks teismus.

Kovoja.

Echo

Kas sumaišt dar toki mat ?
O piemenys iš ši kaln
Ateikite visi pad t man,
Ir sustabdykit t baisyb ,
Kuri štai prieš akis man sias.

Visi eina.

Ant jas

O kas gi ia? Susilaikykit,

Silvijau, Febai, kai esu čia.

Silenas

Narcizai, tu jau suskubai
Sukelti slėnyje muštynes?

Narcizas

Ir net dvejas, nes net du priešai
Mane čia nužudyt ketina.

Liriop

Kaip greit likimas išsipildo
Ir mums parodo, koks pavojus
Kasdien tau gresia tik dėl grožio!

Batas

Nors ir nesu aš astrologas,
Bet pasakysiu. O kada
Nebuvo pavojingas grožis,
Ir jeigu taip bendrai paėmus,
Tai panašiai dar ir bjaurumas?

Silenas

Gražioji Echo, kas nutiko?

Echo

Tiesiog esu aš nelaiminga.

Išeina.

Ant jas

Kas, Silvijau, čia dedas?

Silvijus

Aš nelaimingas, Febas jums
Papasakos.

Išeina.

Liriop

Kas vyksta, Febai?

Febas

Aš nežinau. Narcizas gal
Jums pasakys.

Išeina.

Silenas

Narcizai, kas yra?

Narcizas

Aš nežinau, kas man nutiko.

Išeina.

Ant jas

Tu, Batai, kaip pašauk s mus
Dabar mums nuoširdžiai paaiškink,
Kas vyksta ia?

Batas

Jie nelaimingi.
Visi šie žmon s taip jums sako.

Išeina.

Silenas

Suraskim juos, nes jie kitaip
Nesusitiks jau niekada
Ir niekada netaps draugais.

Išeina.

Tad eikime, nors man atrodo –
Draugystės nebebus tikrai jau,
Jeigu dama išaivius,
Nes retas kas matyt galėjo
Draugystę veikiant pavydėti.

Išeina.

Liriop

Dangau, tu man taip aiškiai rodai
Suprantamus puikiausiai ženklus,
Kad grožyje jaunosios Echo
Yra pavojus, kur lemia
Narcizui tavo šviesios žvaigždės,
Duok man stiprybės nugalėti
Visus pavojus, kol dar vis
Tos bausmės mums neužgriuvo.
Leisk prisiminti, ką išmokau,
Kad vis dėlto aš veikiau,
Ir kad užbėgiau už akių jai,
Taigi turiu aš pasistengti
Sukurti tinktą iš kliūčių,
Ir aš – stipri ir sumani –
Visas šios dangiškos mašinos
Sferas pakeisti sugebėsiu,

Ir pamatysiu, kaip stebuklai
Prie jos aš iš lito skleidžias.

Išeina.

Trečioji diena

eina Febas, Silvijas ir Antjas.

Antjas

Tai padarykit dėl manęs,
Tiesiog negalit jį nebūti
Dabar draugais.

Febas

Turbūt blogai
Žinai, kaip taip myli tui reiškia,
Nes tu sakai, kad nebegalim
Mes nebebūt tikrais draugais,
Nors mylime abu tūpa
Paniekos moter tevert.

Silvijas

Bet kaip gal tūbūti taip,
Kad vyro draugas būtų tas,
Kurs myli mylimą jo
Pavydui siauriaiant.

Antjas

Nors ašai
Nedaug ką suprantu apie
Meilės varžybas, bet atrodo,

Kad, jeigu jus abu jinai
Šalin vienodai bus išvarius,
N vieno j s nepasirinkus,
J s galit b t draugais, kadangi
Taip paprastai jau b na mylint,
Kad mylimajam kažkuriam
Praradus vilt , prielankum ,
Atgauti vilt gali kitas.
Bet j s abu nemat t palankumo,
Viltis nebuvo suteikta jums,
Tod l tarpusavy kovoti
Tikrai statymai neliepia.

Febas

Pakankama tai priežastis,
Kad nekovo iau aš su juo,
Bet per menka su juo draugauti.

Silvijus

Gerai atsak s bus tau Febas –
Draugyst lai palieka sau,
Na, o varžybos – tai kas kita.

Ant jas

Tuomet, jei j s jau šitaip sakot,
Visai malonu man gird ti,
Kad j s daugiau neb sit priešais,
Jei jau draugais nenorit b ti.

Febas

D l to galiu tau žod duoti,
Nors gaila man.

Silvijas

Ir aš taip pat.
Bet persp ju, kad vis dar lieka
Kivir as didis neišspr stas.
Ant jau, duodu savo žod
Aš tik d I Febo, nes jisai
Dalinasi skausmu manuoju,
Ne d I Narcizo, nes jei j
Pamilo Echo, aš turiu
Už tai tikrai atkeršyt jam.

Febas

Ir aš, bet ne tod I, kad myli
J Echo – tai laim jo, o ne kalt ,
bet kad paniekino jis j .
Tiesiog aš negaliu matyti,
Kad elgiasi kažkas blogai
Su ta, kuri taip myliu aš.

Ant jas

Iki šio pokalbio su judviem
Šnek jausi su vaikinui tuo,
Jis pažad jo nebežengti
N vieno žingsnio, kurs gal t
Kaip nors žeast, pakenkti Echo –
Iš meil s jai ar paniekos.
Dabar, kadangi sutartim
J s visi trys susieti esat,
Žinokit – priži r siu aš
Varžybas j s , ir supraskit,
Kad, kilus gin ui, su manim
Visi j s reikal tur sit.

Išeina.

Silvijas

Ar gali būt didesnė dar nelaimė
Jaunuoliui negu šitaip susidurti
Akis akin su nesėkme?..

Febas

Ar laimė gali būt didesnė
Negu tuomet, kai tam, kuris myli,
Sužlunga viltys visiškai.

Silvijas

Nes tas gyvenimas lyg užburtas,
Laimingas buvo vien dėl to –
Viena yra kėlnors žinoti,
Kent t yra visai kas kita.

Febas

Nes kai mylijai lyg apšvaigęs
Buvai nelaimėje, kadangi
Labiausiai nusikalsta tas,
Kuris žudo tyliai, paslėptai.

Silvijas

O kad myličiau aš užburtas
Vis gyvenim...

Febas

Kad būčiau
Patyręs šį nusivylimą
Nors kiek anksčiau...

Silvijus

...Ir kad

Aš niekuomet nejausiau skausmo!

Febas

...Kad visuomet aš tokį žiaur

Gal jį skausmas jausti!

Silvijus

Nes meilė je...

Febas

Tik jį me...

Silvijus

...Svarbiausia nežinoti yra!

Febas

...Itin svarbu yra žinoti!

eina Echo.

Echo

šal.

Matau, kad ir Silvijus ir Febas.

Atrodo man, kad visai turėsiu

Varžybų nuobodžiausi jį

Iš naujo visai ir visai klausytis.

Febas

šal.

Manosios akys mato Echo.

Silvijas

šal.

Regiu aš ši ia miel Echo.

Febas

šal.

Suteikit man narsos, jausmai,

Kad jos gal iau nematyti.

Silvijas

šal.

Kad man su ja kalb t netekt ,

K nors tur siu sugalvoti.

Febas

Dievai tave tesaugo, Echo.

Išeina.

Silvijas

Lai dang s tau j gos suteikia.

Išeina.

Echo

Kaip gali b ti, kad tie du

Nekalbin man s išeina?

Kas patik s, kad radus juos

At jus ia aš nuli dau,

Bijojau, kad prad s kalb t

Man apie meil , ir tuojau

Iš jo jie abu iš ia,

Net neprakalbin man s?

Bet kaipgi ši ia taip nutiko,

Kad pagaliau tai moteriai,

Kuri gerb jus savo var
Ir nekent j kuo labiausiai,
Dabar net to, kur nemyl jo,
Net skundai skamba nuostabiai?
Kokia tai didel tuštyb
Nor ti, kad tave myl t ,
Nevertinti, kai tave myli,
Paskui ilg tis jausmo to.

eina Batas ir Narcizas.

Batas

Kur tu eini?

Narcizas

Medžiot kalnus.
Aš noriu, Batai, pamatyt,
Ar sugeb siu atitol s
veikti šit žiauri aistr –
Savo gyvenime aš Echo
Matyt, gird ti negal siu,
Joje pavojus slypi man.

Echo

šal.

Jis eina ia, k man daryti?

Narcizas

šal.

Ji ia, tad dingti paskub kim,
Kol tyli ji.

Echo

šal.

Kas gi tai?

Aš abejoju, k turiu daryti?

Argi tik k aš nema iau,

Kaip neprabil pasitrauk

Abu, kuriuos aš niekinau?

Gal tai, kas buvo nuodas j ,

Gal t tapti vaistu jam.

Tad b k dr si, mano širdie,

Ir bent š kart nugal k.

Narcizai.

Narcizas

Ko, Echo, nori tu?

Eina link uždangos.

Echo

Lai dang s tau j gos suteikia.

Išeina.

Narcizas

Kaip ia dabar netarus nieko

Tu išeini?

Batas

Ji kojom eina.

Narcizas

Nejaugi ji nejau ia, Batai,

Kad j pažeminau tuomet,

Jei visai niekuo nesiskundžia?

Batas

Man panašu, kad ne.

Narcizas

O kas

Gal t bent prad t atjausti

T , kurs tur t vilties gal jo?

Batas

Tik ta, kuri tur jo daug vil i ,

Užuot atjautus.

Echo

šal .

Nejau tai meil ?

Taip. Bet dera apsimesti man,

O ir jisai taip pat galvoja,

Kad nieko nejau iu, taigi turiu

Dainuodama tikinti kitkuo j .

Jei blog vaiko ta, kuri dainuoja –

Kaip gali g r dainos nuvaikyti?

Išeina.

Narcizas

Kad ji iš jo taip – negi svarbu?

Batas

Na ne, gerai taip paži r jus.

Narcizas

Gal nesvarbu, o gal labai.

Batas

Tur k galvoj ir suvaldyk.

Echo

Dainuoja gilumoje.

Jei tie, kur iš tikr j myli,
Tik jau ia kan i nuolatos,
Ir niekada nebus laimingi,
Tie, kurie myli iš tikr j ,
Dievo liepsnoj tesudega ta meil .

Narcizas

Amen.

Batas

Amen. Bet kas gi tau
Neduoda taip ramyb s?

Narcizas

Ta jos daina.

Batas

Gerai sakai:
Labai blogai, kai skamba šitaip
Daina merginos atstumtos.

Narcizas

Skub kime iš ia mes, Batai,
Nes jei dar kart j išgirsiu,
Mane vilios ji.

Batas

Gražiai tu ia
Kalbi. Keliaukime kalnus.

Echo

Gilumoje.

Dievo liepsnoj tesudega ta meil .

Narcizas

Amen!

Batas

Amen!

Narcizas

Palauk, juk šitas balsas

Yra nelyg trimitas meil s,

Jo skambesys manajai klausai

Išpildyt žada troškimus.

Paliko ji mane, nekreipia

Aki man s link, o žiaurioji,

Dainuoja ji linksma, laisva,

Ir j g jos dabar jau iu.

Eime kartu, tur si b ti

Tu liudininkas mano skund .

Batas

Bet kur ketiname mes eit?

Narcizas

Paskui j .

Batas

Ji tave traukia?

Narcizas

Aš nežinau, bet li dna man

Matyt, kad ji tokia linksma,
Dainuoja ji, aš seksiu j ,
Nors jos daina labai li dna.
Gražioji Echo, pal k k.

Jam išeinan, eina Liriop ir j sustabdo.

Liriop

Kalbas ir žingsn sulaikyk.

Narcizas

Kaip tai manoma, jei aš
Girdžiu štai tokius jos žodžius?

Echo viduje ir Narcizas abu kartoja.

Echo ir Narcizas

Jei tie, kas iš tikr j myli,
Tik jau ia kan i nuolatos,
Ir niekada nebus laimingi,
Tie, kurie myli iš tikr j ,
Dievo liepsnoj tesudega ta meil .

Liriop

Nejaugi tu, net kai žinai,
Kad šitame žydram skliaute
Auksin m plunksnom išrašyti
M slingom ir rausvom raid m
Tavo likimo visi vingiai,
Visi tau gresiantys pavojai,
Vis tiek atversti nori lap ,
Tuos skyrius perskaityt visus?
Ar nežinai, kad šitas grožis

Ir šitas balsas kitados
Kartu sukilo prieš tave,
Kai paskui d sautojus du,
Abudu karštus pavyduolius,
Prislinko, kad tave apgint
Pavojum vienu nuo pavojaus kito.
Tu patik k šitais ženklais
Ir dangui pad kot nedelski,
Kad renkasi jis tavo pus –
Išgirsi tu griaustinio bals ,
Kol žaibas netrenk tav s.

Narcizas

Aš pripaž stu, kad teisinga
Ir abejoti, ir bijoti,
Bet nugal t pat save –
Kas sugeb jo?

Liriop

Tas, kuris
Pamat s gr sm , pasitrauk .

Narcizas

Jei to pakanka, b gsiu aš.
kalnus eisiu aš medžioti,
slen aš nebesugr šiu,
Kol nepamiršiu visiškai
Tik jimo šio tokio keisto,
Kai vien dien viskas – meil ,
O kit – neapykanta.
Taigi turb t aš vis d lto
Eisiu su ja, kartodamas...

Echo ir Narcizas kartu.

Jeitie, kas iš tikrųjų myli,
Tik jau ir kanoniškas nuolatos,
Ir niekada nebus laimingi,
Tie, kurie myli iš tikrųjų,
Dievo liepsnoj tesudega ta meilė.
Amen. Amen.

Iššina.

Liriop

Ir šiandien net dangus aukštasis
Tau duoda labai aiškų ženklą,
Mylti, o ir neapkęsti –
Juk tai taip pat tavo likimas.
Tu, Batai, eik kartu.

Batas

Einu.
Kokia sunki tai pareiga,
Sekioti paskui šeiminiuką,
Kuris taip myli ir taip liūdi.
Iššina.

Liriop

Dangau, jau paskelbtas yra
Likimas jo, kadangi jau
Atpažinau, koksai pavojus
Gresia Narcizui, kaip man
Užbėgt jam už akių, surasti
Bėdą, kaip prisiminti tai,
Ko iš Tiresijaus išmokau,

Kai mokiausi ir vis skaičiau
Vienatvį bėdamas tylu?
Taigi naudokimės tuomet
Savo žiniomis, kadangi niekam
Netinka žinios nenaudotos.
Tai Echo balsas ir jos grožis
Tokį pavojų kelia jam,
Taigi sunaikinkime vieną,
Ir kitas tobulas nebus.
Tarp tų dalykų, kur žinau
Apie gamtos mįslę pasauliui,
Yra ir nuodas, jis žiaurus,
Klastingas jis ir paveikus,
Ir dar jis tobulai galingas.
Kalbos jis dovaną paveikia
Tokių būdu, kad tas, kur
Paliečia nuodas, nesugeba
Daugiau kalbėti, negali jis
Pasinaudoti savo protu,
Negali mokytis ir tarti,
Tegali tik kartot, ką girdi,
Tik tuos paskutinius žodžius.
Šis nuodas toks yra galingas
Ir toks jisai žiaurus, išvirtas
Iš opijaus ir dragnės dar,
Tikrai sukels letargiją Echo.
Jis taip klastingai veikia,
Kad stengtis nereikės jai jo
Sugirdyti, užmint ant jo
Pakaks, kad greit nubėgtų
Jis ligi plakanos širdies
Nuo užmynusios pados.
Aš jau išvirčiau seniai,

Dabar išpilsiu ant to tako,
Kur, kaip žinau, eis tikrai.
Ir Echo balsas greit numirs,
Balsas tasai, kurs sugeb jo
Sujaudinti Narciz taip.
Aš užaugint nesugeb siu
Jo moters nepama iusio,
Kitu b du turiu apsaugot.
O jeigu šito nepakaks,
Kad padary iau tai, ko noriu,
Tur siu mesti aš šalin
Visas šios žem s paslaptis,
Ir jau tuomet skaist skliaut
Dangaus tur siu rank tiesti.
Ir aš tuomet nuo epicikl
Žvaigždes visas atsiet tur siu,
Ir vis ištikim band
Žvaigždži ir šviesuli kit
Priversiu danguje išblykšti.
M nulio veid aš sutepsiu
Ir saul s išvaizd pakeisiu,
Ir susvyravus aukštam dangui
Nuo vieno krašto iki kito
Vis ši santvark gražiausi
Sugriausiu ligi pamat
Visame žem s rutuly,
Ir jis iš baim s abejos,
Jam kristi jau ar dar nekristi,
Su judesiu šiuo ar kitu.

Išeina. eina Narcizas ir Batas.

Batas

Tu paskui šit elni seki,
Ir su str le jis tarsi v jas.

Narcizas

Jis tarsi paukštis dangum lekia,
Nors tik vienu sparnu jis skrieja,
Vis tiek suranda savo tak .
O elni, sužeistas tu mirtinai,
Bet vis d lto dabar tu b gi
Grei iu baisiu šitais kalnais,
Koralo p dsak palieki
Smaragdo piev pakraš iais.

Batas

Pradingo jau tankyn j jis,
Tuoju nukraujuos, kai tik nukris
Tame upely.

Narcizas

Tu ten eik.
Ir imk galiausiai j pribaik,
Aš pavargau, jis nuvaryt
Mane steng . Negaliu.

Batas

Aš irgi. Ir, manau, teišus
Dabar esi. Turb t teisinga...

Narcizas

Kas, sakyk?

Batas

B gimas vargina,

Ir aš pavarg s toks esu.

Narcizas

Tarp medži ši šak graži j
Palaukim mes, šeš lis j
Pristabdo skais i švies saul s,
O tuo metu visam pasauly
Mes regim spindes žvaigždži .

Batas

Gerai sakai. Mes pails kim
Ši ia šiek tiek, pati vieta
Mus kvie ia. Mes netur sim
Daugiau kalb ti apie k .
Apie medžiokl pakalb kim?
Kvailyst b t tai didžioji,
Jeigu abu tuojau m ginsim
K nors iškart, toliau medžioti,
Geriau šeš ly pasilikim,
 ia daug geresn bus medžiokl ,
Ils tis bus geriau.

Narcizas

Na ne,
Nes malonumas nužudyti –
Svarbiausia, kas yra štai ia.

Batas

O aš maniau – ir kaipgi ne –
Svarbiausia kepti ar auginti.

Narcizas

Kai aš tav s klausau, galvoju –

Tai, kas kilnu, tu tik žaloji.

Batas

Bet tu sivaizduot gali –
Miške virtuvės neturi,
Ir sandėliuko ir jokio.

Narcizas

Apie medžioklę gal daugiau
Nebekalbėk.

Batas

Ok, kalbėk
Man?

Narcizas

Gal apie Echo jau geriau,
Bet ir taip pat medžioklė džiugina.

Batas

Ir skamba ji kur kas rimčiau.

Narcizas

Kaip visada. Bet kas gi ir
Triukšmauja?

Batas

Sužeistas elnias,
Kraujas ir putos kaimo dengia,
Jis vis linkęs šalia eina.

Narcizas

Tu pasirodėi, nes mane

Nuvargino.

Batas

Taip padarysiu

Aš, pone, viską sutvarkysiu,

Jei tik už tai bus sumokėta.

Batas išeina, Narcizas atranda šaltinį.

Narcizas

O aš prie šio upelio sėsiu

Ir jo pakrantę pasiliksiu.

Ar aš išdrisiu atsigerti

Šaltinio žybsnio kristolinio,

Nėmė stydamas, be baimės,

O jis ir vis dėlto dabar ketina

Jausmus manuosius vesti laimėn,

O gal kokia nors nimfa slypi

Jame? Bet tai, be abejojimo, netikra,

Aš atjaučia ne žėisti,

Tik gerti vandenį lyg vaistą,

Jei jį pasveikinti išdrįst.

O koks ašai naivus gimiau!

Koks neišmanėlis niekingas!

Nes niekad dar neišgirdau –

Tai pagyra ar žėidimas

Šioms nimfoms, jei atjaučia

Jų tyro kristolo ragauti.

Bet jeigu skausmą numalšinti

Galiu, jei deivei pataikysiu,

Tai taip tikrai ir pasielgsiu.

O tu, pirmoji vandens nimfa,

Kurios aš ateinu prašyti

Užuojaautos šiek tiek, paguodos,
Ištrošk s – kaip man išdr sti
Kalb ti su tavim, gražioji,
Kaip ne žleist! Kas pamatyti
Šitok grož dar gal jo –
Šit , kur matau dabar,
Nes nimfa ši (kaip pasteb jau)
Sužimba lyg tikra liepsna
Šaltam ir tyrame sniege?
Nors baim mano šird spaudžia,
Nors nedr su pasiži r ti
kit ledo t pasaul ,
Kur kiti medžiai, kitos g l s,
Kiti kalnai, kitokie dang s.

Pamato save šaltinyje.

Kai ji išgirdo mano žod ,
Man atsakyti pasirod .
Dailus stebukle, tau auko iau
Gyvenim ir siel atiduo iau,
Ir auk mano tu priglobki.
Sakyk, (ak varge) ar galiu
Aš savo troškul malšinti
Šiuo krištolu, kur saugai tu.
Ji sako: taip, aš sutinku,
Nors ženklus tik galiu matyti,
Bet žod mano, mano kalb ,
Matau, tikrai jinai supranta,
Joje neranda abejon s,
Nors tyli ji, kai skamba žodžiai,
Bet juokiasi, kai juokas skamba.
Aš niekuomet dar nema iau

Tokios grožyb s. Atsigersiu,
Tavo leidim juk gavau.
Ir kai prie krištolo aš lenksiuos,
Ji lenksis link man s ar iau.
Ji apsirengus – nuostabioji –
Visai kaip aš, tokia grožyb .
Žieve vienoda pasipuošia
Du medžiai – tokia realyb –
Jei sielos j vienodo grožio.
Aš gersiu, bet kod l jau iu
Po šituo krištolu skais iu,
Kad jai staiga taip mainos pas.
Kod l lyg ledas josios l pos,
O akys ž ri taip karš iu?
Kod l, kai prie vandens einu,
Tokia liepsna širdy man bunda?
Kod l (aš aklas nebylys esu)
Jeigu vanduo nužudo ugn ,
plieskia j ia iš ties ?
Vos aš tik pama iau tave,
O groži, mirštu – pajutau
Tik viena tinkta tarti ia –
Dabar aš šitai supratau –
Tave aš myliu kaip save,
Bet aš sav s labiau nemyliu
Negu tav s, tod l jau mirštu.
Ko nekalbi, neatsakai?
Aš balso negirdžiu, o tai
Man apie kitk dar prabilt –
Nes jeigu žada man lemtis,
Kad grožis, balsas dar taip pat
Yra mano žiauri mirtis,
O jeigu balso neb ra,

Dar vienu grožiu tampa jis.
Tu nori ranką man ištiesti?
O meile, štai ranka – ją pat!
Šiandien gal siu meilę šviesi.
Deja, negali taip man sektis,
Nebus tokia mano dalia.
Nes kai tik ketinu – kančia –
Paliesti lyg išprotėjus,
Pradingsta dangiška šviesa,
Ir lieku krištolas lyg jį,
Pradingsta krištolo dvasia.

Sustingsta sižiurėjus šaltin, eina Echo.

Echo

Nuo tos draugijos, kuri slėpė,
Ne džiugina, o vargina jinai,
Manosios godos skuba į ją,
Ši kalnų vienatvė.
Aš atėjau prie šio šaltinio verkti,
Ją taip ramu aplinkui, taip tylu,
Ir mano liedesys ištirps į jonus,
Nurims, juk bėgą šis vanduo
Lidnų siel instrumentas.
Jis dera tobulai nelyg
Prie aukso dalmenų stygas
Prispaustą gintarinis strykas.
Jau daugel kartų į ją,
Kad savo skausmą išblaškyčiau.
Bet niekuomet, dangau, nebuvo dar
Man šitaip, kaip yra dabar,
Kai aš sumišus, nerami,
Nebežinau, ką į ją įsiela,

Ir ko giliai manoj krutinėj
Taip daužosi širdis manoji,
Tačiau...

šal.

Ką aš matau! Narcizas
Virš jo palinksis ir sustingsis
Taip, kad galiausiai patiktai,
Jog jis yra šaltinio statula.
Nenoriu, kad jisai manytų,
Jog atsekiau aš šiaurėj,
Todėl aš greitai pasislėpsiu
Už šių žaliuojančių šakų.

Narcizas

Kodėl gi tu, žavus stebukle,
Žiūri tikėtai ir nekalbi,
Ir man telieka tik žiūrėti
 tave, tylėti, bet to gana,
Nes kai tave galiu matyti,
Kam man kalbėti?

Echo

šal.
Su kuo jis kalba,
Ką šitaip šnekina su meile?
Man žeidimė neužtenka,
Kad dar pradėjau pavydėti?
Bet kokiam meilė be pavydo?
Prislinkt arčiau norėčiau,
Jis nusigrįžs sėdi nuo manęs,
Tad nematys, aš neturiu

Anei mažiausios abejon s,
Kad kitoj pus j ten yra
Žavi mergait kokia nors,
Su ja jis kalba.

Narcizas

Nuostabi

Esi, dievybe tu kilnioji!
Gražuol man atrod Echo,
Kol aš tav s nepama iau,
Dabar, pamat s jau, žinau –
Tavo šeš lis ji.

Echo

šal .

Ko laukia
Kan ia manoji, kad lig šiol
Balsu ji garsiai neprabyła,
Matydama, kaip garbina
Jis kit ir žemina mane?
Bet nieko aš ia nematau,
Kadangi negaliu žvelgt
Iš ia, tur siu pajud ti
Tenai, už jo, gal pamatysiu,
Jei man užteks tiktai dr sos,
Kaip jis mane l tai nužudo.

Echo prisiartina prie Narcizo ir šaltinio.

Narcizas

Echo – gražuol , ta iau tu...
Ak vargas man! Tik ištariau
Jos vard , ir atsirado

Prie tos, kur myliu. Echo yra
Vandenyje? Ar būt taip gali?
Deja, turbūt nelaimės mano
Atvėrė keli šiuos rūmus,
Ir leido jai eiti. O galbūt
Pavydas jos. Tu netikėk,
Ką kalba ji apie mane
 aus tau, kadangi viskas,
Ką sako tau, yra apgaulė.

Echo

Narcizai, ne apgaulė.

Narcizas

Dangau!
Kas dar regėjo tokias abejones?
Kaip, jeigu ką nas jos tenai,
Skambinti balsas galičia?
Kokie keisti dalykai dedas,
Jie drumsčia man visas mintis.
Kodėl tučia, jeigu esi
Šito šaltinio nuostabiuos
Krištolo rūmuos? Negi tu
Turi dukūnus? Neramu man
Matyt tave ir ten, irčia,
Stebuklas šitoks gėsdina.

Echo

Klausyk.

Narcizas

Palik mane... Tačiau
Tušiai aš kaltinu tave:

Echo, mano aki paguoda,
Jei myli, jei man s geidi,
 kalnus at jai ieškoti,
B k man dabar tokia gera
Ir pasakyk, kaip jai
 tuos sidabro r mus,
Kaip sugeb jai greit iš j
Išeit, nes noriu aš tenai
Patekti kuo grei iau, kad ten
Gal iau pamatyt valdov ,
Šaltinio deiv .

Echo

Tu palauk,
Narcizai, neskub k, sustok,
Nors didis mano sielvartas,
Didesnis neišmanymas tavasis.
K tu matai šaltinyje tame?
Su kuo kalbi tam tvenkiny,
Jame juk gali b t tiktai
Blyškus netikras atspindys,
Kur m s akims pasi lo
Vandens paviršius sidabrinis,
Tai jis, tarytum krištolas,
Parodo m s k nus mums
Ir taip apgauna m s žvilgsnius.

Narcizas

Žinau, apgaudin ji, Echo,
Nes nori iš man s atimti
Tu mano vilt , mano meil .
Aš jau reg jau žavi nimf
Šiame šaltiny, jos tobulum

Ret suk r kalno sniegas,
Gvazdiko purpuras ir rož s
Perlamutras, jazminas baltas
Ir aušros rausvos skaistumas,
Dar saul s spinduliai auksiniai
Ir krištolo sidabro lakas.
Ji – ne šeš lis išgalvotas,
Buvein jos yra gelm j,
Kitas dangus ten, kitas miškas,
Kiti žolynai ir kalnai,
Ji pamatyt man s at jo.
Ateik ir paži r k j ,
Ji vis dar ia yra, ji ia.

Echo

Ak, jeigu skausmas tik man duot
Atokv p , kad aš gal iau
Tavo tamsum išblaškyti
Ir taip bent kiek tuštyb tavo
Pažeisti gal aš sugeb iau!
Bet jeigu skausmas liks,
Gal aš, veikus jo žiaurum ,
Paaiškint sugeb siu. Narcizai,
Šita dievyb , kur vandenyje
Matai tu...Kokia dievyb !
Net nežinau, kaip pasakyt,
Taip keista. Kad prat s iau,
Priminki man, k tau sakiau.

Narcizas

Apie šaltinyje dievyb .

Echo

Ak taip. Tas vaizdas, kur tuš ia
Fantazija tavoji laiko
Nimf , šaltin saugan i ,
Yra... Kaip pasakyt tau?
Paaiškinti nemoku.
Ir vos tik k bandau pratarti,
Iš karto tuo pati suabejoju...
Ir abejoju jau ir ne mintim,
Bet net ir žodžiais atskirais.
Kas tu esi, kuris ia stovi?

Narcizas

Ko klausai, jei kalbi su manimi?
Esu Narcizas.

Echo

Narcizas.

Narcizas

Taip. Ko gi tu bijai?

Echo

Bijai?

Narcizas

Bet – argi bijoti netur iau,
Matydamas, kaip tu keities?
K vis sakai tu?

Echo

Sakai tu?

Narcizas

Taip, nenutyl ki nieko.

Echo

Nieko.

šal.

Tai netiesa, aš daug ką noriu

Pasakyt, tau jau liežuvis

Man kliuva, ištaria tik tai,

Ką aš girdžiu.

Narcizas

Kaip keista man!

Echo...

Echo

Echo.

Narcizas

Ką tai reiškia?

Echo

Reiškia.

Narcizas

Taip, ką jauti? Kalbą k.

Echo

Kalbą k.

Narcizas

šal.

Neabejoju, ji nori jo

skaudinti kaip nors valdov ,

Dievyb šio šaltinio, ši
m ir atkeršijo už tai
Atimdama visai jos bals .
Žvelgiu į ir akmen ju.
Aš b gsiu. Laiko ji mane
Ir tik ženklais išreikšti gali
Skausm . Dar ir drasko šird
Su ta pa ia ranka sav ja.
Sakyki pagaliau, ko nori tu?

Echo

Nori tu?

Narcizas

Laikai mane ir klausai?
Tik atsakyk man.

Echo

Atsakyk man.

Narcizas

Paleisk.

Echo

Paleisk.

Narcizas

Gana.

Echo

Gana.

eina Batas.

Batas

Ateit anksčiau aš negalėjau,
Nes... Bet tau manęs netrūkavo,
Jei taip smagiai, atrodo, tu
čia, pone, leidi laiką.

Narcizas

Nesmagiai.
Blogai net leidžiu, nežinau,
Kas daros su gyvenimu.
Šnekėk su Echo. Ji galbūt
Kalbės su tavimi aiškiau
Nei su manim tik ką kalbėjo.
Ir pasakyk jai, kad manęs
Ji nesekiot, o aš eisiu
kalnus, ir tenai ieškosiu
Muzikantų, kad padainuot
Atėjusia valdovei nimfai
Prie šio šaltinio, atidaviau
Aš jai save, gyvybę, sielą.

Išeina.

Batas

Jau vėl istorija nauja?
Kokia valdovė, kur ta nimfa,
Gali man pasakyti?

Echo

Pasakyti?

Batas

Taip.

Echo

Taip.

Batas

Tu nuostabiai rami.

Tik paskui neik.

Echo nori eiti paskui Narciz , Batas j sulaiko.

Echo

Tik paskui neik.

Batas

Neik paskui j , pab k rami,

Tave turiu aš sulaikyti,

Akimirk palauk.

Echo

Palauk.

Batas

Kas tau yra, o ponია?

Echo

Ponia.

Batas

šal .

ia aš ponია? Ji gal išg rus.

Sakyki, k jauti?

Echo

Jauti.

Batas

Na, nejau iu aš nieko.

Echo

Nieko.

Batas

Girdi tu, ką sakai? Kada
Tu spėjai tapti papuga?
Keistai mojuoja rankomis,
Visa ji siaubo apimta
Sau daužos kratinė. Bijau
Aš jos ir spruksiu kuo toliau.

Echo

Toliau.

šal.

Giliai viduj aš savyje
Tik žodžiai neištardama
Kalbėti galiu, bet suprantu,
Kad nieko negaliu ištart,
Tiesiog sustingę viskas,
Nors aš ir nežinau, kodėl.
Daugiau, sakau, jau niekada
Žmonės manęs nepamatys.
Išsilieki aš pasitrauksi
atšiaurius ir šaltus kalnus.
Ten, kalnuose, aš pasislėpsi
Ir uždariausiuose urvuose,
Liedna ir nusivylus liksi,

Ir tik praėinan i pro šal
Kartosiu paskutin žod .
Kalnai Arkadijos atšiaur s,
Arkadijos miškai malon s,
Piemenys kiln s ir merginos,
Gražiosios baltos avi bandos,
Tyri šaltiniai, žali medžiai,
Echo, tikroji j s draug ,
Jau atsisveikina, išeina.
Jos neieškokit, pasisl pus
Ji tarp kaln aukšt uolyn
Gyvens giliausiose olose,
simyl jusi Narciz .
Bet jei nor sit j išgirsti,
Užkalbinkite j iš sl ni ,
Ir duodu žod , kad visiems jums
Aš b tiniausiai atsiliepsiu –
Su raudaniais kartu aš verksiu,
Dainuosiu, jeigu j s dainuosit.

Išeina.

Batas

Ponai, kas uždav to vaisto
Echo, kad ji nesako nieko,
Tik tai, k iš kit išgirsta?
O kokia nuostabi tai b t
Prek parduoti, pagalvokit,
Kiek vyrai man susimok t ,
Tai b t tiesiog aukso kr vos,
Už tai, kad moterys j , damos,
Tegul kalb t jie per dien ,
Pratart n žodžio negal t ,

Taip pat per vis miel dien !
O pagalvokit, kiek poni
Už vaist tok sumok t ,
Kad tiktai vyrai nekalb t
Daugiau, nei šito nori jos.

eina Siren .

Siren

Man sak , Echo ia yra,
Aš at jau surasti j .

Batas

šal .

O negi šiandien nemalon
Tur jo tok puik skon ,
Kad dovanos kalbos neteko
Dar ir Siren . Sirene,
Kas nutiko?

Siren

šal .

Kaip vargina
Mane kvailys. Kalb t nenoriu.
Tegul mane palieka ir sau eina.

Batas

Neatsakysi man? Tikrai?
Ir net ženklais? Tu nekalbi?
Žavu! Šv sti, ponai, galim,
Nes visos moterys nutyla
Nuo šiandien! J visas kalbas
Užpuol maras nereg tas.

Siren

Kad paslikas nusprogtum t!
Iš ryto, dien , vakare,
Kalbu, k noriu.

Batas

Aš maniau,
Kad jau mane aplank laim .

eina Febas.

Febas

šal .
Kur veda r pes iai mane,
Kai nieko man dievai neleidžia,
Kai neturiu vilties n laim s?
Ei, Batai!

Batas

Kas nutiko?

Febas

Nety ia
Gal šitoj painioj žalioj
Tankyn j, kuri supyn
Keistai taip vairiausioji
Gamta, ir kartais net atrodo,
Kad išmintinga ji kaip menas,
Matei tu dievišk j Echo?

Batas

Na ne, ma iau tik žmogišk ,

Nes jeigu dieviškoji b t ,
Toki nelaimi nepatirt .

Febas

Koki nelaimi ?

Batas

O, didžiausi ,
Kurios merginai tik nutikt
Gal t , Febai.

Febas

Koki gi?
Nejau koks nors baisus žv ris
Paleido krauj , at m gyvyb ?

Batas

Baisiau.

Febas

Jinai nukrito
Nuo ši aukšt , sta i uol ?

Batas

Baisiau.

Febas

Nejau sidabro up
Jai tapo antkapiu tikru?

Batas

Baisiau.

Febas

Baisiau negu nuskendus,
Užsimušus, sužalota?

Batas

Taip.

Febas

Ir kas tai?

Batas

Kalb t negali,
O moterims blogiau negali b ti.

Febas

T kstant kart b k prakeiktas,
Kod l dabar juokauji su manim?

Batas

Aš vis ties pasakiau,
Ji negal jo n ištarti
Nieko daugiau nei vien žod ,
Aš j ma iau.

Febas

Gal li desys jos
Tikra to buvo priežastis.

Batas

Bet nesijaudink taip labai,
ia ir Siren patyl jo
Šiek tiek, o po akimirkos
Lyg šark t kstan iai ji iršk .

Tai panašiai su Echo bus,
Jeigu kalb jimas – yda,
B dinga moterims, taip greitai
Šio tr kumo jos nepraranda.

Febas

Aš netikiu tavim, ta iau
Einu kalnus jos ieškoti.

Tolumoje gird ti muzika.

Bet kas gi ia?

Siren

Aš ten girdžiu,
Kaip skamba muzika visokia,
Jie eina ia.

Febas

Bet aš nenoriu
ia pasilikti, visk sužinoti,
Nes kai verkiu aš šitoks li dnas,
Tie dainininkai li dina labiau tik.

Siren

O, Batai, pasakyk, kod l
ia šiandien švent tokia bus?

Batas

Na, šven iame visi, kad tyli
Viena ponia. Ar ne proga?

eina Narcizas ir muzikantai.

Narcizas

Bi iuliai, ia skamb ti turi
Tik muzika, nes šaltinis
Atrodo lyg saul s sfera,
Kurios pagavo švies ledas.
J s neikit ia, kol neprieisiu
Prie tvenkinio, pašauksiu j ,
Nes kol n ra šaltiny jos,
Nereikia, kad garsai skamb t .

Batas

Narcizai, kas tai?

Narcizas

Negi aš,
Kai tu tada pasilikai su Echo
Praeidamas nepasakiau tau?

Batas

Stov damas tad pasakyk.

Narcizas

Aš nimfai šio skaidraus šaltinio
Atidaviau tai, k širdy tur jau.
Kai at jau ia atsigerti,
Ji leido man myl ti j
Ženkla is parad , nes gird ti
Pro vanden tu niekaip negali.
 ia atvedžiau aš muzikantus,
Kad, Batai, j pralinksmin iau,
Ir pamaty iau, ar dar ia yra.

Batas

Smagu man būt pamatyt j !
Nors ir gird jau, kaip jis sako,
Kad nimfos, elfai ia gyvena,
Iš j n vieno nema iau dar.

Narcizas

Palauk, nes gali j suerzint,
Jeigu prieisi pamatyt jos,
Ir gali būt – nepasirodys.
Aš vienas ten prie jos priesiu,
Ir jei mano bals atsilieps,
Tuomet tiktai ateisi tu
Slap ia j pasiži r ti.
Dievybe krištolo, kuriai
Vis lenkiasi širdis mana,
Išeik, kvie iu.

Batas

Ji pasirod ?

Narcizas

O taip. Aš apsakyti negaliu,
Kaip man džiugu matyti,
Kad išgirdai mane taip greit.
Aš muzikantus atvedžiau,
O sužinoj s, kas tau miela,
Aš sl ni dovanas šit
Visas galiu tau atgabenti.
Ar neturi joki troškim ?
Sakyk man taip... Pakaks net ženkle.

Batas

Galiu prieit?

Narcizas

Kol eisiu aš,
Kad muzikantams pasakyčiau,
Jog jie jau gali eit, gali
Jį pamatyti, Batai. Žiūrėk –
Prieik tik tyliai, atsargiai,
Kad nepajust. Gražiausioji
Valdove, aš einu paleisti
Muzikantus. Tu palauk čia.
Batui.
Gali ateiti, kol ji čia.

Batas

Einu,
Ir man baugu ir net šiek tiek
Man gėda, nes pirmas kartas tai,
Kai artinuos šaltinio link. Jaučiau
Aš toki antipatiją lig šiol
bet kur supiltam vandeniui,
kokį jaučiau aš vynui palankum.
Žiūrė šaltin.
Oi kokį bjaurų snuką turi
Ta nimfa! Manasis jau tikrai
Atrodo daug geriau, prisiekiu.

Narcizas

Muzikantams už scenos.
Eikit. Ir iš ten giedokit
Giesmes manajai meilei.
Batui.
Ar jūs matei?

Batas

Tikrai mačiau jį .

Narcizas

Argi ne tobulo ji grožio?

Batas

Graži ji, pone, jei tiktai...

Narcizas

Nagi, sakyk.

Batas

Jei barzdą nusiskust ,

Nes ji apžūlusi labiau

Nei aš esu.

Narcizas

Koks keistas tas

Tavo kvailumas. Dainuokite.

Klausyk, mieloji, jie dainuoja.

Muzikantai dainuoja už scenos, o Echo jiems pritaria.

Muzikantai

Kilnioji meilė ...

Echo

Gilumoje.

Meilė .

Muzikantai

Budins pavyd ...

Echo

Gilumoje.

Pavyd .

Muzikantai

O šis kels skausm ...

Echo

Gilumoje.

Skausm .

Muzikantai

Kr tin j j jau iu.

Echo

Gilumoje.

Jau iu.

Muzikantai

O kad numir iau iš pavydo

Ir meil s! O kad numir iau!

Echo

Gilumoje.

O kad numir iau!

Narcizas

Ar antr bals tu girdi,

Kur ten v jas atkartoja,

Žodžius jis m s sukir iuoja,

Vos tik tie žodžiai ištarti?

Batas

Aš nežinau, aš tik stebiuos,
Su baime jo klausau tiktai.

Narcizas

O k byloja tie balsai,
Kokia prasm j s dainos?

Muzikantai

Kilnioji meil ...

Echo

Gilumoje.

Meil .

Muzikantai

Budins pavyd ...

Echo

Gilumoje.

Pavyd .

Muzikantai

O šis kels skausm ...

Echo

Gilumoje.

Skausm .

Muzikantai

Kr tin j j jau iu.

Echo

Gilumoje.

Jau iu.

Muzikantai

O kad numir iau iš pavydo

Ir meil s! O kad numir iau!

Echo

Gilumoje.

O kad numir iau!

Narcizas

Atrodo, kad kai pakartoja

Kažkas paskutinius žodžius,

Aprauda jis vargus savus,

Jausmus savuosius jis d lioja:

„Meil , pavyd , skausm ,

Kad numir iau!“

Batas

O kas gi tai?

Siren

Dievyb gal ji,

Nes jei žmogus b t iš tikro,

Nematoma ji neprabilt .

Narcizas

Jie padainuot darkart negali?

eina Liriop .

Eikim...

Liriop

Jūs gal nebedainuokit.
O kam, Narcizai, tu šioje
Girait j visad taikoje
Šlovės giesmes liepi giedoti?

Narcizas

Gražuolei ne iš šio pasaulio,
Tokios nemat dar dangus,
Ji nuo likimo – šis žiaurus –
Mano gyvenim apsaugo.
Nes jeigu mano galas greitas
Balse ir grožy paslėptas,
Tada man dangus dabar suteikia
Tik grožį, baslo nebereikia.

Liriop

Šal.
Atrodo, Echo jis, be abejonės,
Pamilo. Ši nelaimingoji
Tik tai, ką girdi, pakartoja,
Taigi, be balso ši gražuolė.

Narcizas

Dievybė, motin, šio šaltinio
yra kaip tik ta, kuri myliu.
Ji ten – gelmėj, ir aš tyliai
Tikiuosi, kad sutiksi kilniai
Ši mano meilė.

Liriop

Kada, sakyk,
Deiv matei?

Narcizas

Kai atsigerti
Prie krištolo aš pasilenk s
Buvau. Ji buvo vandeny
Ir taip ji mane ži r jo,
Taip mano meil je ji glaud s,
Kad juok si, kai aš juokiausi,
Ir verk ji, kai aš li d jau.

Liriop

Iš visko, k sakai, aš supratau,
Ir dar iš to, k pasteb jau, –
Tu pats save simyl jai.

Narcizas

Kaip taip gal t b t, sakau?

Liriop

Eik prie šaltinio, pamatysi,
Ir tuoj pranyks tavo klejon s,
Tu pamatysi, kaip tikrov
Išsklaido šit migl vis .

Narcizas

Prieik ar iau, ji ia yra.

Narcizas ateina prie šaltinio.

Liriop

O aš – ar vandeny esu?

Matai, Narcizai?

Narcizas

Nematau.

Prie šaltinio prieina Liriop .

Liriop

Na, o dabar – aš ten?

Narcizas

O taip,

Ir aš jau tuos visai keistai:

Kaip šitaip būt tu gali.

Ant žemės ir vandeny

Tave matyti – kaipgi tai?

Liriop

Taip pat, kaip tu mane matai,

Tam vandeny matai save.

Ir k laikai gelmi deive –

Tik atspindys. Todėl tiktai

Kvailyst bus meil tavoji,

Nes pamilai tu tik save.

Narcizas

Dangau, pasigailok! Mane

Gamta grožiu apdovanojo,

Ir negaliu aš – kaip, na kaip –

Jo pasisavint, užvaldyti

Ar viltis jo nusipelnyti.

Dangau, tikrai bus viskas taip?

Echo

Gilumoje.

Taip.

Narcizas

Kas kreipiasi įia mane?

Liriop

Echo, ji bando pasislėpti,

Bet kai ką girdi – atsiliepia.

Narcizas

Ir man ji neatleis, ar ne?

Echo

Gilumoje.

Ne.

Narcizas

Klausyki, Echo, jeigu mirtum...

Echo

Gilumoje.

Mirtum...

Narcizas

Tu iš pavydo ir iš meilės...

Echo

Gilumoje.

Iš meilės...

Narcizas

Aš nepriminsiu tau, ką reiškė man.

Echo

Gilumoje.

Man...

Narcizas

Bet, o dangau, jeigu sudėliau,
Balsus, kuriuos aš čia girdėjau,
Tai, motin, galima sakyti,
Kad tie balsai kartojo: „Mirtum
Iš meilės man.“ Ir aš tikėjau,
kad to išklausi ir dangus.

Echo

Gilumoje.

Dangus...

Narcizas

Stiprybės man jįsai suteikia...

Echo

Suteikia...

Narcizas

Gyventi ir vykdyti kerštą.

Echo

...kerštą.

Narcizas

Ir vėl – pasitikėjimas man mirtžta,
Matau, teks nešti sunki našta,

Nes balsas pakartojo ką tik,
Kas mano buvo pasakyta:
„Dangus suteikia kerštą.“
Šitas stebuklo vertas grožis...

Echo

Gilumoje.

Grožis...

Narcizas

Tas grožis, o be to ir balsas...

Echo

Gilumoje.

... ir balsas...

Narcizas

Abu kartu mane nužudė.

Echo

Gilumoje.

Nužudė ...

Narcizas

Aiščiau juk ir negali būti –
Lyg pranašas nykioj vienutį,
Skausmai manieji neatstoja,
O Echo su manim kartoja:
„Grožis ir balsas nužudė.“
Ak, nelaimingas aš – numirsiu!

Echo

Gilumoje.

Numirsiu...

Narcizas

Tik savo atspind pamil s...

Echo

Gilumoje.

Pamil s...

Narcizas

Ir balsu vis nek sdamas...

Echo

Gilumoje.

Nek sdamas...

Narcizas

Dabar, kada jausmai nutil ,

Likimas baig šit byl ,

Jo ištarm tokia. Toks kirtis.

Aš b g iau nuo sav s, nes „mirsiu

Nek sdamas, pamil s“.

Išeina.

Liriop

Klausyk, palauk, Narcizai

Batas

Pab go jis, pradingo kalnuose.

Liriop

O kaip bergždžiai mirtingi nori

Suprast, k žada jiems dangus!

Kokiais tik b dais nebandžiau
Pakeist likim jo, ta iau
Taip tik lengviau jis išsipild .
J balsas prie sav s tiek trauk ,
Kad jis nuo jo paspruko ši ia
Ir mir ia d l savo grožio.
Taip išsipild viskas, aš matau:
Nužud balsas j ir grožis,
Neken iant , pamilus .

eina Febas ir Silvijas.

Febas

Stebukle sl ni ši didžiausias...

Silvijas

Ir nuostabiausia kalnuose...

Febas

Buvai tu kažkada žv rim...

Silvijas

Dabar ir v l tapai valdove...

Febas

Koki vaist davei tu Echo?

Silvijas

G rim kok , kok nuod ?

Febas

Kad miršta ji, pab gus nuo žmonii ...

Silvijas

Pamišus slapstos vienuoj...

Liriop

Pasauly n r toki vaist ,
Toki nuod , toki gyduoli ,
Kad b t stipresni už meil .
Tai ji, vaikinai, j nužud .

Febas

Meluoja, tavo slaptas mokslas...

Silvijas

Ir tavo smilkalai nuodingi...

Abu

Jai at m ir prot , ir gyvyb .

Liriop

Jei tam gal t jie b t tik ,
Tai b t j taip pat pakak ,
Kad nenutikt to Narcizui:
O miršta irgi jis iš meil s
Tiek pat keistos, vadinas, aišku,
Kad mano ia n ra kalt s.

Febas

Taip, tu kalta. Nes tai diev
Bausm už tai, k padarei –
Narciz baudžia jie už tavo
ž lum .

Silvijas

Ir aš už j
Turiu atkeršyt tau ir jam.

Febas

Ne – ji pirmiausia atsakyti
Privalo man.

Puola j abu. eina Ant jas.

Ant jas

Sustokite,
Už j dabar atsako tas,
Kuris j atved .

Febas

Ant jau,
Negink jos, tu žinai, kod l
Su ja mes turim atsiteisti.

Silvijus

Dabar gerai tau taip kalb ti,
O paži r k – pamišus Echo
Po kalnus ir tarpeklius laksto
leškodama tamsi ol .

Liriop

Bet j s pažvelkit Narciz –
Jis lygiai taip iš proto eina –
Suprasite: aš nekalta.

eina Echo.

Echo

šal.

Kur pasislėpti aš galiu,
Kai taip savęs neapkenčiu,
Juk nuo savęs aš nepabėgsiu?

eina Narcizas.

Narcizas

šal.

Aš, pats save simylėjus,
Išvyst save išia sugrįžtu.

Antjas

Jeigu būt, naviens išjūs
Toki jausmėnet neturėt.

Febas

Tu taip labai gini gyvybęjos,
O aš – pažvelk – ginu gyvybękit.
Manoji meilė, jikilni,
Man rėpi Echo sveikata
Ir j išgydyt ketinu.

Silvijus

O aš, nirtis ir nirus,
Neketinu pagydyt jos,
Taciau užj atkeršyt trokštu,
Numirti turi ta, kuri
Nelaimėsbuvo priežastis.

Liriop

šal.

Kiek dar, sakyk, likime, tėtis

Manosios magijos stebuklai?
Tegul greičiau jie pasibaigia,
Te užburtieji atsigauna.

Febas

Gražioji Echo...

Silvijus

Jaunuoli vargo...

Febas

Aš ketinu grįžinti tau gyvybę ...

Silvijus

...O aš tau mirtį dovanosiu.

Echo

O kam, jei nekenčiu gyventi?

Narcizas

Vaiduokli tu, mano nelaimės
Mane nužudė neseniai.

Echo

Ir tu tikrai to nepasieksi,
Nes nusivylus bedugn
Aš nušoksiu.

Narcizas

Kad ne veiktum
Tikrai tu niekuomet manęs,
Paskisiu aš šaltinio bangose.

Febas

Eik su manim.

Echo

Nėra vilties.

Silvijas

Nuo pieno mirk.

Narcizas

Beviltiška...

Liriop

O ko stichijos laukia?

Echo

Kad aš, nekenčiuosi savęs,

Pati atkeršysiu sau.

Narcizas

Kad aš, save simylėjus,

Numirsiu iš meilės sau.

Febas

Aš sulaukysiu.

Silvijas

Tave užmušiu.

Febas apkabina Echo, Silvijas puola prie Narcizo. Echo skrieja virš visų, o Narcizas krinta ant scenos lyg miręs. Girdėti žemais drebėjimo garsais, teatras aptemsta, scenoje nebėra Narcizo kūno, vietoje jo auga gegulys.

Visi

Bet kas gi ̄ia dabar nutiko?

Ant jas

Diena aptemo, tapo saul
Tamsiais šaltais nakties šeš̄ liais.

Silvijas

Stebuklas tai!

Griaustinis.

Febas

Kaip nuostabu!

Liriop

Tai ne manoma!

Ant jas

Kaip keista!

Visi

Bet kas ̄ia?

Febas

Echo kaip oras
Ištirpo mano gl̄ byje.

Silvijas

Šaltinio vandenį Narcizas
Man nepasiekus jo pradingo.

Visi

Ir juos vis prisimindami
Dangus ir žemė dabar rauda.

Teatras ištuštėja, matyti tik gėlės.

Lirios

Ir taip vis tiek likimas išsipildė,
Žingsniuodamas keliais, kuriuos
Visai bandžiau aš jam supainiot.
Jei abiejų žlugimas buvo –
Ir grožis, ir skambusis balsas,
Dabar jie oru tapo ir gėlės.

Batas

Ir bėgė kvaili, kur tiki!
Bet buvo taip, o gal nebuvo,
Tas pasakojimas toks ir liko –
Sakmė apie Narcizą, Echo.
Atleiskit mums visas klaidas,
Prie jų suklijome mes parkriti,
Kukliausiai prašom atleidimo,
Paklijam noriai jų sėvaliai.